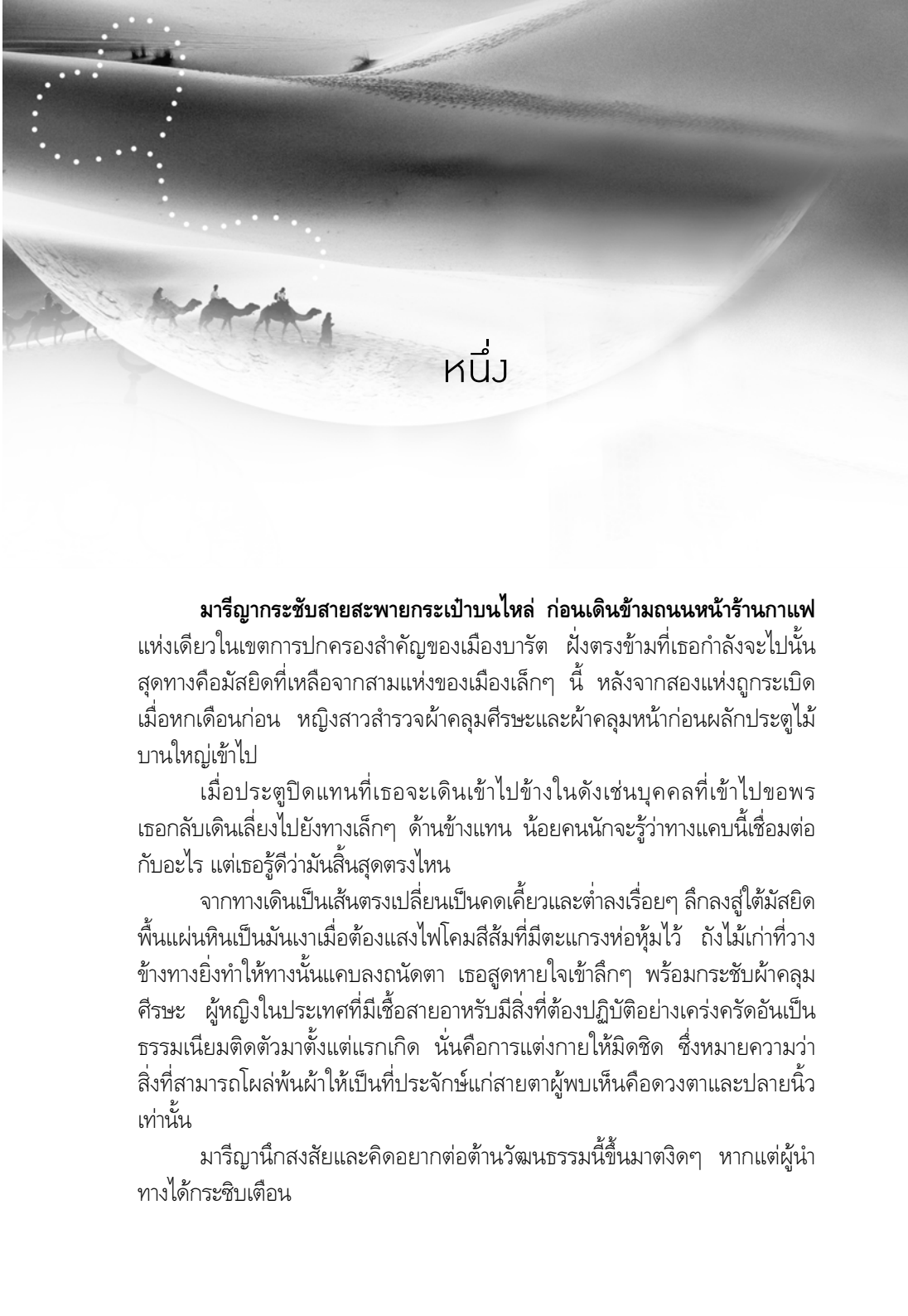

หนึ่ง

มารีญากระชับสายสะพายกระเป๋าบนไหล่ ก่อนเดินข้ามถนนหน้าร้านกาแฟแห่งเดียวในเขตการปกครองสำคัญของเมืองบาร์ต ผังตรงข้ามที่เธอกำลังจะไปนั้นสุดทางคือมัสยิดที่เหลือจากสามแห่งของเมืองเล็กๆ นี้ หลังจากสองแห่งถูกระเบิดเมื่อหกเดือนก่อน หญิงสาวสำรวจผ้าคลุมศีรษะและผ้าคลุมหน้าก่อนผลักประตูไม้บานใหญ่เข้าไป

เมื่อประตูปิดแทนที่เธอจะเดินเข้าไปข้างในดังเช่นบุคคลที่เข้าไปขอพร เธอกลับเดินเลี้ยวไปยังทางเล็กๆ ด้านข้างแทน น้อยคนนักจะรู้ว่าทางแคบนี้เชื่อมต่อกับอะไร แต่เธอรู้ว่ามันสิ้นสุดตรงไหน

จากทางเดินเป็นเส้นตรงเปลี่ยนเป็นคดเคี้ยวและต่ำลงเรื่อยๆ ลีกลงสู่ใต้มัสยิดพื้นแผ่นดินเป็นมันเงาเมื่อต้องแสงไฟโคมลีลัมที่มีตะแกรงทอหุ้มไว้ ถึงแม้เกาที่วางข้างทางยิ่งทำให้ทางนั้นแคบลงนิดตา เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกระชับผ้าคลุมศีรษะ ผู้หญิงในประเทศที่มีเชื้อสายอาหรับมีสิ่งที่ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดอันเป็นธรรมเนียมมติดตัวมาตั้งแต่แรกเกิด นั่นคือการแต่งกายให้มิดชิด ซึ่งหมายความว่าสิ่งที่สามารถโผล่พ้นผ้าให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาผู้พบเห็นคือดวงตาและปลายนิ้วเท่านั้น

มารีญานึกสงสัยและคิดอยากต่อต้านวัฒนธรรมนี้ขึ้นมาตึงๆ หากแต่ผู้นำทางได้กระชับเตีอน

‘ผู้หญิงที่เปิดเผยหน้าตามีเพียงผู้หญิงสาธารณะ...แม้ว่าใครคนนั้นจะเป็นนักท่องเที่ยวกี่เถอะ จะเดินปล่อยผม หรือใส่เสื้อผ้าโชว์เนื้อหนังมังสา ก็อาจจะถูกไล่ออกนอกประเทศ ดีไม่ดีอาจถูกจับไปอบรมในคุกสักสองสามวัน’

ดังนั้นมารีญาจึงยอมทำตามขนบธรรมเนียมอันเคร่งครัดศาสนาอย่างว่าง่าย แต่เหนืออื่นใดคือไม่ต้องการให้ใครเห็นใบหน้าของเธอ ยังมีผู้จดจำได้น้อยเท่าไร ยิ่งเป็นผลดีต่อ ‘ภารกิจ’ ครั้งนี้

เมื่อจำต้องทำตาม เธอจึงค้นพบข้อดีของการนุ่งห่มมิดชิด ตอนกลางวันอากาศในดินแดนติดกับทะเลทรายอบอ้าว หลายครั้งลมมักหอบเอาทรายเข้ามาด้วยผ้าคลุมหน้าที่เว้นเฉพาะดวงตาจึงช่วยกรองฝุ่นได้มาก ส่วนตอนกลางคืนยิ่งตึกยิ่งหนาว หากเธอต้องผจญในดินแดนทะเลทรายจริงๆ นุ่งห่มแบบนี้จะช่วยป้องกันความหนาวเย็นได้ แต่ระหว่างที่ยังไม่ได้ผจญความแห้งแล้งนั้น เธอรู้สึกถึงความอึดอัดกับเสื้อผ้าที่ขมิบอยู่ตลอดเวลา

ยิ่งลึกยิ่งมืด หญิงสาวล้วงกระเป๋าทหิบบไฟฉายขึ้นมา ลำพังแสงไฟจากตะเกียงดวงเล็กคงไม่ทำให้เห็นเส้นทางอันคดเคี้ยว เมื่อเปิดไฟฉายเป็นเวลาเดียวกับที่เธอเดินมาสุดผนัง และสิ่งที่ต้องทำต่อจากนี้คือหมุนตัวไปทางขวาและออกแรงผลักผนัง เธอเบียดตัวผ่านช่องเล็กๆ อากาศที่เริ่มน้อยลงทุกทีทำให้เธอรู้สึกเหนื่อย ก่อนจะหยุดพักตรงหน้าเธอคือทางตัน หญิงสาวเลื่อนสายตาไปทางด้านซ้ายพร้อมทั้งล้วงกุญแจดอกหนึ่งออกมา แสงไฟฉายสาดทั่วผนังอีกครั้ง เมื่อพบสิ่งที่ต้องการเธอจึงสอดลูกกุญแจเข้าไป

ผู้เข้ามาใหม่ไม่ได้ทำให้ชายสี่คนที่นั่งล้อมโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้ากลางห้องสนใจนัก การพูดคุยอย่างเคร่งเครียดยังคงดำเนินต่อไป มีเพียงชายตาสีฟ้าหน้าทะเลเท่านั้นที่ส่งยิ้มให้เมื่อหญิงสาวนั่งลง

“คุณแน่ใจหรือว่าคนนำทางจะไม่ใช้พวกมัน” ผู้ถามคือชายผิวขาว ดวงตาสีเขียว ผมสีทอง สวมสูทสีขาวเจกเช่นนักท่องเที่ยวกะเป๋าหนักที่เดินทางมาชื่นชมสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เร่ขายเกลื่อนในตลาดมืดหลังจากที่ผู้นำคนเก่าถูกโค่นล้มอำนาจ ห้องเก็บสมบัติชั้นใต้ดินอันเป็นที่เปิดเผยจากปฏิบัติการถล่มของประเทศมหาอำนาจ ผู้คนมากมายซึ่งก็คือบรรดาทหารได้เข้าไปเลือกหยิบฉวยสิ่งของมีค่าที่ยังไม่ได้ถูกทำลายออกมาพร้อมกับปล้นสะดม สมบัติเหล่านั้นล้วนแต่เป็นสมบัติของชาติที่ผู้ปกครองรุ่นแล้วรุ่นเล่าเก็บไว้เป็นของสะสมของตน แต่กาลเวลาได้พิสูจน์

แล้วว่าความตายไม่อาจทำให้พวกเขานำสมบัติเหล่านั้นไปในโลกหน้าได้ มันจึงถูกเปลี่ยนเจ้าของมาหลายทศวรรษ

ดังนั้นบรรดาชาวยุโรปและอเมริกาที่ได้กลิ่นของล้ำค่าที่ยังหาเจ้าของที่คู่ควรไม่ได้จึงต่างมุ่งหน้าเดินทางเข้ามายังประเทศที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง ซึ่งพวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างดีจากรัฐบาลชั่วคราว

“เราสืบหามานานจนได้คนที่ไว้ใจได้ เขาเคยไปที่นั่นหลายครั้ง คนของเราที่ชายแดนส่งข่าวมาว่าพบเขาเข้าออกเป็นประจำ” จามาล ปาซา ชายชาวอาหรับสูงวัย ซึ่งเป็นคนพื้นถิ่นเพียงคนเดียวในที่นั้นตอบข้อสงสัย

คำตอบนั้นไม่ได้ทำให้ชายอีกสามคนสบายใจนัก หลังจากผู้นำประเทศคนเก่าถูกโค่นล้ม ความหวาดกลัวอันเนื่องมาจากแรงระเบิดเกือบหายเป็นปกติ แต่ความขัดแย้งยังดำเนินต่อไป ทำให้เกิดข่าวลือต่างๆ ถึงการแฝงตัวเข้ามาของบรรดาฝ่ายตรงข้ามเพื่อสืบข่าวและจุดอ่อนในการโค่นล้มรัฐบาลปัจจุบัน เพื่อพวกเขาจะได้รับชัยชนะจากสงครามภายในที่ยืดเยื้อมานานกว่าห้าปี

ดังนั้นความไว้วางใจจึงเป็นเรื่องที่ทำได้ยากพอๆ กับการหาแหล่งน้ำในทะเลทราย เพียงขยับปากหรือยื่นมือขอรับความช่วยเหลือจากใคร พวกเขาจะได้รับความตายอย่างไม่ต้องสงสัย บทเรียนนี้พวกเขารู้ดี

“ไมรอตูท่าที่เขาไปอีกสักพักหรือ...เพื่อความ...แน่ใจ” ชายหน้าตอบเสียงผมและดวงตาสีดำ ผิวเหลือง บ่งบอกความเป็นเอเชียเอ่ยขึ้น เขากลืนคำว่า ‘ไม่ปลอดภัย’ ลงลำคอไป เพื่อไม่ให้ชายอีกสามคน โดยเฉพาะผู้หญิงที่เพิ่งมาถึงมองเขาด้วยความไม่พอใจ สำหรับคำพูดที่แสดงออกถึงความหวาดกลัว สวนทางกับอาชีพนักข่าวสงครามอย่างสิ้นเชิง

“รอไม่ได้แล้วคิม ทีมเอบอกให้เรารีบจัดการ ก่อนคนที่เหลือจะเป็นอันตรายทางรัฐบาลยื่นคำขาดให้พวกเขาออกนอกประเทศภายในเดือนนี้” ชายผู้มีมึนหันดาสิมรกดเอ่ย ไม่เชื่อว่าเขาจะกล้าเกรงอะไรนักหนา แต่ภาระที่ได้รับมาสำคัญเหนือความกลัว การเปิดเผยให้ทั่วโลกได้เห็นความเลวร้ายอันเกิดมาจากการที่มนุษย์กระทำตอกันนั้นจะทำให้ดินแดนนี้ถูกพิพากษา จนหลายฝ่ายต้องยื่นมือเข้ามาเพื่อยุติความขัดแย้งโดยเร็ว

“ทำไมถึงมาช้าละมารี” เจ้าของดวงตาสีฟ้าเข้ม ผมสีออกน้ำตาลแดงที่นั่งติดกับหญิงสาวเอ่ยถามเสียงเบา แต่ก็เรียกความสนใจจากคนอื่นได้ วงสนทนาจึงใช้

โอกาสนี้ผ่านคลายความเครียด

มารีญาใคร่ครวญคำตอบ เพื่อให้สิ่งที่กำลังจะพูดออกไปไม่ได้เป็นเพียงแค่จินตนาการของตัวเอง

“ฉันรู้สึกว่ามีคนสะกดรอยตาม” ไม่ผิดคาด สายตาทุกคู่เคลื่อนด้วยความสงสัย จะมีก็แต่ดวงตาขีตเดียวของคนเอเชียที่เห็นได้ชัดว่าเยาะเย้ยความหวาดระแวงของผู้หญิง

“ที่ไหน”

“ตั้งแต่หน้าโรงแรม ฉันเดินวนไปวนมาจนแน่ใจว่าถูกตาม จึงแก้มองแววตาของตลอดทาง ทำให้เสียเวลา” จนแน่ใจว่าสามารถสลัดสายตาคุ่นั้นได้แล้วเธอก็รีบหลบเข้ามาในมัสยิด

“เป็นปกติ ผู้หญิงที่นี่ไม่มีใครเดินคนเดียว ถ้าเป็นหญิงที่แต่งงานแล้วมักจะเดินกับสามีหรือบุตรชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว เป็นธรรมดาที่จะมีใครให้ความสนใจผู้หญิงที่เดินเล่นคนเดียวในดินแดนที่เคร่งศาสนา”

“ไม่รู้สิคะเฮนรี่ บางทีฉันอาจคิดมากไปเอง” เธอถอนหายใจ ไม่ชอบแววตาที่ถูกอย่างเปิดเผยของคิม แต่ยิ่งดีกว่าที่เห็นความหวาดระแวงจากอีกสามคน

“ระวังตัวไว้แหละดี ที่นั่นไม่ปลอดภัยสำหรับพวกเรา” พืทบีบมือให้กำลังใจเธอ มารีญาเงยหน้าสบตาสีฟ้าอย่างขอบคุณ

“สองวันต่อจากนี้เราจะออกเดินทาง พรุ่งนี้ตอนเที่ยงตรงเรานัดเจอกันนำทางเฉพาะผมกับพืทเท่านั้น ส่วนเฮนรี่ไปงานประมูลของเก่าตามปกติ เพื่อไม่ให้ใครก็ตามที่อาจจะสะกดรอยตามคนแปลกหน้าได้กลืนผิดปกติ ส่วนคิมกับมารีญาอยู่ในที่ของตัวเอง อย่าออกไปเดินเล่นพ่วนให้เป็นที่สังเกต รอจนกว่าพวกเราจะติดต่อกันไป”

ถ้าได้ยินไม่ผิด ลีนเสียง จามาล ปาชา นักข่าวอาวุโสชาวอาหรับ เสียงถอนหายใจยาวๆ ดังขึ้นมาจากชาวเกาหลีเพียงหนึ่งเดียว สีหน้าของเขาผ่อนคลายสวนทางกับความกระหึ้นกระหือรืออยากแสดงความกล้าหาญตลอดเวลา

“งานนั้นนอกจากความเชื่อใจตัวเองและพวกเราแล้ว หวังใจว่าจะสามารถฝากความหวังไว้กับคนนำทางได้”

คำพูดของชายตาสีเขียวมรกตย้ำเตือนถึงความรอบคอบในการพบปะกับบุคคลซึ่งเขาจะไม่มีโอกาสพบจนกว่าจะถึงวันออกเดินทาง หากนั่นแปลความหมายได้

ว่าเขายังจะมีโอกาสใช้ดวงตาสัมผัสแสงแห่งเช้าวันใหม่ เมื่อเวลานั้นมาเยือนเขาทั้งหมดคงได้เดินทางร่วมกัน และทำภารกิจให้ลูกลงในสภาพที่ยังมีลมหายใจ

มารีญากับชายอาหรับที่เปรียบเสมือนผู้นำกลุ่มเดินทางหน้าประตูใหญ่
ของมัสยิด ส่วนคนที่เหลือจะค่อยๆ พยอยออกมาภายหลัง

นักข่าวสาวค่อนข้างมั่นใจที่มี จามาล ปาซา เดินตามหลัง จึงไม่เร่งรีบดังเช่นตอนขามา สุดปลายทางแยกข้างหน้าเธอจะพบกับความเดียวดายและหวาดกลัว เพราะปาซาจะเดินแยกไป เธอจึงรู้สึกว้าวุ่นตัวเองถูกจับตาอีกครั้ง บางทีอาจเป็นอย่างเช่นคิมบอกไว้ ความหวาดระแวงทำให้จินตนาการของเธอเพริศ เวลานี้เมื่ออยู่บนถนนในประเทศที่เคร่งจารีตและคุกรุ่นสงครามทำให้เธอระแวงทุกอย่างก้าว ในประเทศอาหรับที่เคร่งครัด ผู้หญิงเป็นเพียงพลเมืองชั้นสอง การเดินเล่นคนเดียวไม่ใช่เรื่องปกติอย่างที่นักข่าวอาวุโสบอก

มารีญาเดินเข้าสู่โรงแรมซึ่งเป็นอาคารสีขาวขนาดสองชั้นด้านหน้าแคบภายในลึกเข้าไปเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า ชั้นล่างเปิดโล่งสำหรับเป็นห้องอาหาร ล็อบบี้หรือสถานที่พักผ่อนต่างๆ ชั้นสองเป็นห้องพักแขกซึ่งสามารถมองจากประตูห้องลงมายังห้องโถงล่างได้ทุกห้อง เมื่อประตูห้องปิดสนิท เธอถอนหายใจทันที ความคิดแรกที่ได้รับคำสั่งให้มายังดินแดนแห่งนี้ฝรั่งพวกรออกมาเหมือนทุกครั้งที่มีเวลาส่วนตัว

เธอได้รับคำสั่งจากสำนักงานใหญ่เพียงสามวันก่อนออกเดินทาง ‘เอ็นบีเอส’ สำนักข่าวต่างประเทศที่มีเครือข่ายทั่วโลกกำลังเป็นที่สนใจ เบียดคู่แข่งด้วยข่าวสงครามทั่วทุกมุมโลกแบบเจาะลึก และนำเสนออย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นจุดขายของสำนักข่าว

มารีญา หญิงสาวเลือดผสมประสพการณ์น้อยประจำอยู่ที่ทีมข่าวสำรองหลังจากเรียนจบด้านสื่อสารมวลชน เธอได้เข้ามาฝึกงานในสำนักข่าวแห่งนี้ ความคุ้นชินและแรงบันดาลใจจากนักข่าวรุ่นพี่ทำให้เธอมุ่งมั่นจะจนทำคะแนนได้ดีเยี่ยมในการสอบคัดเลือกนักข่าว และเดินสู่อ้อมกอดของอาชีพนี้โดยไม่ต้องสงสัย

แต่ความเก่งกาจที่ปรากฏบนกระดาษทดสอบนั้นไม่ได้ช่วยส่งเสริมอาชีพเลย ตรงกันข้ามกลับถูกละเลย ด้วยความที่เป็นเลือดผสมอาหรับ ตะวันตก และเอเชียเพื่อนร่วมอาชีพหลายคนต่างมองข้ามความสามารถของเธอ แม้กระทั่งคนเอเชียแท้ๆ อย่างช่างภาพคิมอินจู และคนอื่นๆ ยังทำราวกับเธอเป็นพลเมืองชั้นสอง ทั้งที่สำนักข่าว

มีภาพลักษณ์ที่ดีในการเปิดโอกาสให้คนหลากหลายเชื้อชาติเข้ามาทำงาน

ในปีแรกเธอแทบไม่มีโอกาสสัมผัสกับหน้าที่ความเป็นนักข่าวเลย ถ้าไม่ซื้อ กาแฟถ่ายเอกสาร ไม่ก็รับงานพิมพ์ต่างๆ จนแทบไม่ได้ละสายตาจากหน้าจอ คอมพิวเตอร์ และงานอื่นใดตามแต่ที่ใครจะเรียกใช้ มาริญาเกือบจะหมดความอดทน หากในปีที่สองเธอกลับถูกเรียกให้เข้าร่วมงานกับทีมสำรวจของทีมข่าวที่ประจำอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียง เธอดีใจจนพูดไม่ถูก แม้ว่าจะเป็นเพียงการทำหน้าที่แทนบางคน ซึ่งป่วยกะทันหัน

ก้าวแรกของเธอในทิเบตเป็นไปด้วยดี ความขัดแย้งในดินแดนนั้นส่งผลให้อาชีพการงานของเธอดูเหมือนจะง่ายขึ้น แต่พอเอาเข้าจริงสำนักงานใหญ่กลับมอบหมายงานนั้นเป็นชิ้นสุดท้าย ซึ่งเธอก็ไม่ได้ยี่หระนัก เพราะการเห็นภาพความขัดแย้ง พบเห็นผู้ถูกกดขี่มากมายโดยไม่มีโอกาสได้เข้าไปช่วยเหลือจะมีประโยชน์อะไร ก็แค่ภาพข่าวที่น่าเสนอกระตุ้นความสนใจขององค์กรสิทธิมนุษยชนและเพิ่มเรตติ้งให้แก่รายการก่อนจะเียบหายไปราวกับดินแดนนั้นคือสวนอีเดน

ช่วงแห่งความท้อแท้ เป็นเวลาเดียวกับที่คอร์สฝึกอบรมนักข่าวสงครามเปิดรับสมัคร หญิงสาวจึงละทิ้งหน้าที่โดยปราศจากคำคัดค้านของใคร กระโจนเข้าสู่บทเรียนอันหนักหน่วงท่ามกลางสายตาดูแลจากเพื่อนร่วมงานตามเคย

เหมือนทุกครั้ง มาริญาเป็นนักเรียนที่ทำคะแนนได้ดีทั้งทฤษฎีและปฏิบัติจนครูฝึกเอ่ยปากชม เมื่อครบหลักสูตรเธอยังได้ประกาศนียบัตรที่ระบุถึงความสามารถเป็นพิเศษหลายประการ แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เธอข้ามขั้นได้เป็นส่วนหนึ่งในสายงาน เมื่อเริ่มปีที่สาม มาริญาถึงได้มีโอกาสเรียนรู้การเขียนข่าว ด้วยการฝึกหัด คัดกรอง วิเคราะห์ และวิพากษ์วิจารณ์ มีหลายครั้งที่สคริปต์ไม่เรียบร้อย และเธอก็จัดการมันให้หมดที่สุดท้าย ส่วนคำชื่นชมตกไปอยู่กับบรรณาธิการเช่นเคย เธอไม่ได้รู้สึกน้อยใจ เพราะส่วนลึกแล้วแสดงให้เห็นว่าใครบางคนกำลังมองเห็นความสามารถของเธอ เพียงเขาคิดว่ามันยังไม่ถึงเวลาที่ควรชื่นชมออกหนักก็เท่านั้น

ช่วงเวลาหนึ่งในปีที่สามของอาชีพนักข่าว มาริญาถูกส่งกลับไปยังดินแดนที่เธอถือกำเนิด เพื่อทำข่าวเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สุดปลายด้ามขวาน หญิงสาวรู้สึกดีใจที่ได้เหยียบแผ่นดินแม่พร้อมกับเริ่มงานในสายอาชีพแบบเต็มตัวครั้งแรก แม้จะกินเวลาเพียงสองวันแต่ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจ เพียงห้าชั่วโมงหลังจากเข้าไปในพื้นที่ เธอก็ถูกเรียกตัวกลับสำนักงานใหญ่ในยุโรป เธอจำต้องทำงาน

ไว้กับเพื่อนร่วมสายอาชีพที่เป็นผู้ชายอีกสองคน นึกทบทวนใจในโชคชะตาของตน มีสคริปต์กองโตบนโต๊ะทำงานรอให้เธอกลับไปสะสางแน่นอน

แต่พอเอาเข้าจริง งานที่ถูกมอบหมายสร้างความอัศจรรย์ใจให้แก่หญิงสาว เลือดผสมที่ถูกมองข้ามมาโดยตลอด ไม่ใช่งานที่จมอยู่กับเอกสารกองใหญ่บนโต๊ะ ในมุมอับ แต่เป็นการร่วมทีมชาวสงครามชุดบีต่างหาก คราวนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด การถูกส่งมายังดินแดนที่คุกรุ่นไปด้วยความขัดแย้งทุกอนุเม็ดทรายและระเบิดพลีชีพ ถือเป็นบททดสอบแรก และอาจเป็นครั้งสุดท้ายในสายอาชีพของเธอ

นี่ถึงตรงนี้อำนาจที่ผู้ดัดขึ้นนับสิบข้อยังไม่อาจหาบทสรุปได้ มีครั้งหนึ่งเธอ จำได้ว่าเคยถาม จามาล ปาซา ถึงเหตุผลที่ถูกส่งเข้าร่วมทีม

‘คุณพูดภาษาอารบิกได้ และหน้าตาของคุณก็กลมกลืนกับคนที่นี่’

คำตอบแสนธรรมดาแต่ชัดเจนในตัวของมันเองอย่างไม่น่าเชื่อ พนักงานในสำนักข่าวอย่างน้อยหนึ่งในสามก็มีความสามารถด้านภาษาอารบิกหรืออาหรับ หากต้องการใครสักคนที่มีความเชี่ยวชาญด้านนี้ เธอไม่ใช่ตัวเลือกที่ตื้นกอย่างแน่นอน

มารีญารู้ว่า ฟิท ชายหนุ่มชาวอังกฤษผู้ดึงดูดหญิงสาวหลายคนไว้ด้วย ดวงตาสีฟ้าที่น่าทะลนสามารถอ่านและฟังภาษาอารบิกได้ในเกณฑ์ดีทีเดียว หรือแม้ต้องการความเชี่ยวชาญยิ่งกว่า ปาซาผู้มีชาติกำเนิดในดินแดนอาหรับก็สามารถรับมือได้อยู่แล้ว

ส่วนเรื่องหน้าตานั้น แม่ของเธอเป็นชาวอาหรับก็จริง แต่เธอกลับได้อิทธิพล ความเป็นลูกครึ่งตะวันตกและเอเชียมาจากบิดามากกว่า พันธุกรรมนั้นไม่ได้ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นในทันที แต่ข้ามรุ่นจนมาถึงเธอจึงปรากฏให้เห็นเด่นชัดว่ายาหวด ของเธอ นั้นเป็นหญิงชาวตะวันตกที่งดงามเพียงใด

แต่ในสายตาของครอบครัวและตัวเธอเอง เวลาสองกระจกมักจะเห็นความเป็นลูกครึ่งที่ดูเหมือนเอเชียมากกว่า ด้วยเหตุนี้หากต้องการหญิงผู้มีหน้าตากลมกลืนกับคนพื้นเมืองในดินแดนที่เคร่งจาริต เธอไม่ใช่ตัวเลือกที่เหมาะสมอีกเช่นเคย อย่างไรก็ตาม มารีญาพบว่าสิ่งที่กังวลนั้นไม่มีผลเลยกับเมืองเล็กๆ เพียงไม่กี่แห่งที่ยังคงลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมมุสลิมแบบดั้งเดิม ผู้หญิงในเมืองนี้ยังต้องอำพรางตัวด้วยผ้าคลุมสีดำตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ไม่เว้นแม้แต่ใบหน้า เธอจึงรู้สึกอึดใจขึ้น แต่ยังไม่หมดความสงสัยเสียทีเดียว

นับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็ล่วงเข้าวันที่สี่ ในดินแดนที่เต็มไปด้วยกลิ่นสงคราม
ติดปลายจมูก เธอยังไม่พบว่าตัวเองมีประโยชน์เช่นไรใน ‘ภารกิจ’ ครั้งนี้ แม้พี่
หนุ่มเจ้าเสน่ห์จะพูดว่า ผู้หญิงมักเป็นบ่อเกิดของเรื่องที่ไม่คาดคิดเสมอ มารัณยา
ตระหนักดีว่านั่นไม่ใช่คุณสมบัติของเธอ ตราบใดที่ยังไม่ได้ออกจากดินแดนนี้ เธอ
จำต้องทำงานหนักเพื่อค้นหาคำตอบต่อไป

สอง

มุมหนึ่งของเมืองบาร์ด ริมกำแพงเก่าแก่ทอดยาวล้อมอาณาจักรในอดีต

ปรากฏหลังคาผ้าสีขาวพลิ้วไสวเป็นจังหวะเคียงคู่กับสายลมอ่อนตอนบ่าย ชายสามคนนั่งอยู่บนเบาะนุ่มที่อยู่นบนพรมพื้นเมืองลวดลายสีอันสะดุดตาอีกชั้นหนึ่ง หมอนอิงหนาหลายใบวางกองรายรอบตัวพวกเขา แต่ไม่มีใครคนไหนคิดจะหยิบมันมาพิงพิงกึ่งนั่งกึ่งนอนเฉกเช่นลูกค้าหลายคนที่นั่งอยู่ในร้านและร้านใกล้เคียง

เสียงพูดคุยบนหัวเราะดังมาจากใครหลายคนที่นั่งจับกลุ่มใต้ร่มเงาผ้าสีขาวที่ขนานยาวไปกับกำแพง ต่างจากชายสามคน สองในสามนั่งหลังตรงมองหน้ากันอย่างเคร่งเครียด ตรงหน้าพวกเขามีโต๊ะไม้ทรงกลมตัวเล็ก ตรงกลางมีคนโทน้ำทรงชะลูด ข้างใต้เป็นโถใส่น้ำร้อน ปากคนโทใส่น้ำยาสูบมีสายยางต่อออกมาสำหรับดูด ถ้วยชาใบเล็กรุ่นไอร้อนแสดงว่าบทสนทนาเพิ่งเริ่มต้น นอกเหนือจากกลิ่นยาสูบและชาแล้ว ยังมีกลิ่นแห่งความระแวงตรึงโหยออกมาด้วย

จามาล ปาซา หัวหน้าข่าวประจำภูมิภาคตะวันออกกลางของเอ็นบีเอสจ้องมองคู่สนทนาที่เอาแต่สนใจยาสูบราคาถูก ชายคนนั้นกำลังก้มลงจ่อมวนที่สองกับตะเกียงแก้ว

“คุณแน่ใจว่าจะพาเราเข้าไปได้อย่างปลอดภัย” พี่พุดภาษาอารบิกกับอีกฝ่ายใครคนนั้นมีลักษณะที่เรียกว่าชาวอาหรับแท้เช่นเดียวกับหัวหน้าข่าวอาวุโส ต่างกันตรงที่เขาหนุ่มและหล่อเหลากว่า ทำให้นึกถึงนักแสดงฮอลลีวูดคนหนึ่งที่มีเชื้อสาย

อาหรับขึ้นมาครามครัน

“ทำไมพวกคุณถึงติดต่อผม” เขาพูดพร้อมพ่นควันสีขาว ทำทางพอใจไม่น้อย ปาซาอยากจะทำอะไรเพราะเขาไม่มีทางเลือกต่างหาก แต่เขาไม่ปล่อยความคิดออกมาเป็นคำพูด เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายใช้เป็นข้อต่อรอง

“มีคนบอกว่าคุณคุ้นเคยเส้นทางดี”

คนฟังแทบหัวเราะ แต่ที่หลุดออกจากปากเป็นเพียงควันสีขาวหลายระลอก

“เป็นคนที่นี่แท้ๆ ถ้าไม่รู้สิ...แปลก” ดวงตาพรวรระยับเหมือนรู้เท่าทันปรากฏขึ้นแวบหนึ่งก่อนใครจะสังเกต เสียงหัวเราะเบาๆ เหมือนมีเรื่องน่ายินดีตลอดเวลา ถูกปล่อยออกมา

พีทเลิกคิ้วและหันไปมองปาซาโดยไม่ตั้งใจ นักข่าวอาวุโสยังคงใช้ดวงตาต่างเรดาร์ตรวจหาความผิดปกติอย่างไม่ย่อท้อ

“นั่นหรือ” ปาซาเลิกคิ้วสูงประหนึ่งแสดงตัวว่าเป็นของแปลกของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มพยักหน้าหลบตาลงต่ำเพื่อซ่อนความขบขันอย่างตั้งใจ

“เพราะสงครามเลยไม่มีใครกล้าข้ามไป...ก็เท่านั้น” เขายักไหล่เล็กน้อยก่อนยกขารสหวานจัดขึ้นมาจิบ ดวงตาแสดงความพึงใจ

“รู้ไหม ผมไม่ได้จิบชาแบบนี้มาเป็นปีแล้ว” จู่ๆ คนพูดเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน ทำเอาคนตั้งใจฟังตามไม่ทัน

“ทำไมล่ะ” พีทถามเจื่อนๆ ในสภาพแบบนี้เขามักจะแก้สถานการณ์ได้ดีกว่า นักข่าวอาวุโสผู้เคร่งขรึมและห่างไกลจากอารมณ์ขันอยู่เป็นนิตย โทษฝ่ายนั้นไม่ได้หรอก ถ้าใครใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งและสงครามทุกวันคงทำใจให้ชินได้ยาก

“ในคุก นอกจากน้ำเหม็นๆ กับกล้วยเน่าลูกหนึ่งเป็นอาหารกลางวันแล้ว นักโทษไม่เคยได้รับความปรานีแม้กระทั่งจะได้เห็นแสงตะวัน”

คำตอบนั้นทำให้คนฟังเบิกตากว้าง ความรู้สึกลึกซึ้งหวาดระแวงนะหรือ ไม่ใช่หรอก มันคือความหวาดกลัวที่แผ่ออกมาจากตัวของชายผู้มีย้อมแต่งแต้มบนริมฝีปากและดวงตา ผู้ชายที่มีใบหน้าที่สะกดตาไปกับผมเหี้ยมตรงสีน้ำตาลเข้มตัดเข้ารูปรับใบหน้าและศีรษะ ต่างจากคนส่วนใหญ่ที่มักซ่อนผมหยักศกไว้ภายใต้ชุดม้วนผ้ารัดรอบศีรษะหรือหมวกสีขาวทรงกะลาใบเล็ก

กระนั้นพีทก็ยังกลืนใจถามต่อโดยปราศตามองผู้อาวุโสเป็นเชิงขออนุญาต

ก่อนเอ่ยปาก

“ผมเคยมีประสบการณ์แบบนั้นตอนอายุสิบเจ็ด หลังจากนั้นปีเดียวผมก็ขับรถป่วนโดยไม่กลัวกล้องวงจรปิดตามสี่แยกอีกเลย” เขาพยายามทำให้มันเป็นเรื่องตลก มองเพียงหางตาก็รู้ว่าเพื่อนร่วมงานของเขาไม่รู้สึกขำเลยสักนิด

“สองปีก่อน ผมและเพื่อนข้ามไปฝั่งโน้นตามปกติ แต่ใครคนหนึ่งที่ร่วมขบวนดันเหยียบกับระเบิด จำได้ว่าทลายคลังไปหมด รู้ตัวอีกทีก็อยู่ในคุกซะแล้ว” เขายกไหล่เหมือนว่ามันเป็นประสบการณ์แสนจะธรรมดาเฉกเช่นการถูกจับในข้อหาขับรถโดยที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปีของพีทนั้นแหละ

ปาซาครุณคิด เมืองบาร์ตเป็นเมืองหน้าด่านสุดท้ายก่อนถึงทะเลทรายซูราเรีย ซึ่งกั้นอาณาเขตระหว่างสองประเทศที่มีปัญหาสู้รบเพราะแย่งชิงความเป็นเจ้าของทรัพยากรใต้ดินที่เพิ่งถูกค้นพบไม่นาน และจุดหมายปลายทางของพวกเขาก็อยู่ในอาณาบริเวณนั้นเสียด้วย

หรือว่า ‘คุก’ ที่เจ้าหนุ่มพุดถึงคือสถานที่เดียวกับที่เขาต้องปฏิบัติภารกิจในครั้งนี้!

“ตกลงว่ายังไงคะ” มารีญาส่งถ้วยกาแฟให้ชายหนุ่มตาสีฟ้า เธอตั้งตาคอย
ด้วยอยากรู้ว่าบทสรุปของการสนทนาเกือบสองชั่วโมงเป็นเช่นไร

พีทรีบมาถึงไว้ กลืนกาแฟช่วยกระตุ่นสมอง ขณะที่ซาราสหวนทำให้เขา ง่วงซึมและคิดอะไรไม่ออก ช่วงครึ่งหลังของบทสนทนาในร้านน้ำชาริมทางจึงเป็นหน้าที่ของนักข่าวอาวุโสซึ่งได้บทสรุปที่ทำให้ทั้งสองฝ่ายพึงใจ

“ปาซาบอกให้เตรียมตัว เราจะออกเดินทางพรุ่งนี้เช้ามืด”

“เร็วขนาดนั้นเชียว”

ชายหนุ่มประสานสายตากับนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนสุกสกาวเหมือนกับแสงแรกแห่งอรุณทัย ในยามปราศจากผ้าคลุมหน้าสีดำ เธอช่างบอบบางเหมือนตุ๊กตาราคาแพงในตู้กระจก จนถึงบัดนี้เขายังนึกไม่ออกเลยว่าเหตุใดหญิงสาวถึงถูกส่งเข้าร่วมภารกิจที่มีลมหายใจเป็นเดิมพันเช่นนี้

นักข่าวสงครามเต็มเปี่ยมไปด้วยความสามารถคัดค้านทันทีเมื่อชื่อของมารีญาถูกเสนอให้เป็นส่วนหนึ่งของทีม แม้เธอจะแสดงให้เห็นแล้วว่ามีความสามารถในการเอาตัวรอดได้ดีเมื่อครั้งปฏิบัติภารกิจในทิเบตร่วมกัน แต่ ‘ภารกิจ’ ครั้งนี้แตกต่าง

ไม่ใช่เพราะตัวเลขในเช็คซึ่งแนบมาพร้อมกับตัวเครื่องบิน เสนรีเพื่อนสนิทของเขา ถอนหายใจเมื่อเห็นมัน เขาหายไปหลายวันก่อนปรากฏตัวที่สนามบิน สีหน้าของเขา ไม่สู้ดีใจเหมือนเดียวกับสมาชิกคนอื่นๆ พิจารณาว่าเพื่อนสนิทของเขาทำให้ตัวเลขในเช็ค ลดน้อยลงจนน่าใจหาย โดยใช้เผื่ออนาคตที่อาจไม่เกิดขึ้นในบ้านเกิด

นับประสาอะไรกับมารีญา ผู้หญิงไม่ควรเข้าร่วมภารกิจเสี่ยงตาย เธอยังอายุน้อย กำลังอยู่ในวัยแสวงหา ไม่ใช่ฝั่งชีวิตอันรุ่งโรจน์ไว้ได้ฝันทรายอันร้อนระอุ

“ทีมจะต้องออกจากมอเรนที่พรั่งนี้เช่นกัน ผมไม่คิดว่าพวกเขาจะปลอดภัย ถ้ายังอยู่ที่นั่นระหว่างพวกเราปฏิบัติภารกิจ คงต้องรีบหนีก่อนจะมีใครโหดตัวทัน ว่ายังมีนักข่าวอีกกลุ่มหนึ่งรั้งตัวเตอร์ภายใต้จมูกของพวกเขา”

น้อยครั้งนักที่เธอจะเห็นชายยิ้มง่ายและใจดีผู้นี้เคร่งเครียด เมื่อครั้งร่วมเดินทางไปเที่ยวด้วยกัน เขาเป็นเพียงคนเดียวที่คอยระวังหลังให้เธอ ถึงจะไม่มึนระบิด พลีชีพและการสู้รบให้เห็นเกือบทุกวันเหมือนที่นี่ แต่เขาก็ไม่เคยละสายตาไปจากเธอ เลยแม้แต่ิน้อย เพราะมีเขาเธอจึงอุ่นใจและกล้าความสามารถที่ซุกซ่อนไว้ออกมาใช้ ครั้งนี้อีกเช่นกัน เหตุผลที่เธอยอมมาด้วยโดยตั้งคำถามน้อยที่สุดก็เพราะมีพี่ร่วมทางด้วย แต่จากสีหน้าของเขาในตอนนี้อย่างไรเหมือนกันว่าเขายังเป็นพี่เลี้ยงให้เธออีกหรือไม่ สถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจ ลำพังตัวเองยังไม่รู้อนาคต แล้วจะหวังดูแลคนอื่นได้อย่างไร เรื่องนี้น่าคิด

“ตกลงว่าเราไว้วางใจคนนำทางได้ใช้ไหมคะ”

เขาอยากตอบว่าไม่แน่ใจ แต่นักข่าวอาวุโสกลับตกลงจ้ำให้ชายหนุ่มที่มีรอยยิ้มแต่งแต้มดวงตาและปากอยู่เป็นนิตยเป็นคนนำทาง เขาหรือจะคัดค้านได้เหมือนที่ทำไมสำเร็จมาแล้วตอนรู้ว่ามารีญาต้องร่วมทางด้วย

“เป็นการตัดสินใจของปาซา” เขาถอนหายใจแล้วยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ รสขมของมันทำให้เขามีเหตุผลและละความเคร่งเครียดลง

“แต่คุยกันเท่านั้นหรือคะ ฉันว่าปาซามีข้อมูลของเขายู่บ้าง ถึงได้แน่ใจ”

“มีส่วน ปาซาตอบและตัดสินใจถูกเสมอ” ตอนนี้ชักไม่แน่ใจ แต่คำพูดไม่กี่ประโยคในครึ่งชั่วโมง จามาล ปาซา ก็ตกลงว่าจ้ำ เวลาที่เหลือหลังจากนั้น เป็นการวางแผนและเตรียมการเดินทางในวันพรุ่งนี้ มันคงไม่แปลกนักถ้าหัวหน้าข่าวอาวุโสมีข้อมูลของคนนำทางมากพอ แต่เท่าที่เขารู้มาเพียงคำบอกเล่าจากแดนไกล สัญญาณวิทยุขาดๆ ไม่อาจสร้างความเชื่อมั่นได้ว่าข้อมูลนั้นจริงเท็จแค่ไหน

แต่ปาชากลับละเลยกฎแห่งความปลอดภัยข้อนี้ เขาใช้เพียงดวงตามากประสบการณ์ของตัวเอง และตัดสินใจเพียงเพราะอีกฝ่ายพูดถึง ‘คุก’ กลางทะเลทรายเท่านั้น

“ฉันอยากฟังความเห็นคุณ” มาริญาไม่ชอบความเคร่งเครียดในดวงตาสีฟ้า น้ำทะเลเอาเสียเลย มันทำให้เธอหวาดกลัวอนาคต

“ผมเชื่อปาชา...มาริ” เขาถอนหายใจอีกครั้ง ลูกขึ้นยืน หมุนตัวเดินไปที่ประตู

“เตรียมตัวให้พร้อม ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง ผมจะไม่ละสายตาไปจากคุณ”

เขาส่งยิ้มปลอมใจก่อนปิดประตูตามหลัง

มาริญาไม่รู้สึกลึกลับใจสักนิดแม้มันจะเป็นคำพูดที่อยากฟังมากที่สุด รอยยิ้มแห้งแล้งแสดงความไม่มั่นใจที่เจ้าตัวยพยายามปกปิด เธอรู้จักเขาดีพอๆ กับคนในกลุ่มเขาไม่ฉลาดเลยที่แสดงความมั่นใจอย่างผีนๆ กับเธอ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนละจากบานประตู ก่อนเดินมายังเตียงและทิ้งตัวลงนอน ไม่ว่าอะไรจะรออยู่ในวันพรุ่งนี้ หรือต่อให้มีทางเลือกมากกว่า ก็แน่ใจได้ว่าเธอจะไม่ละทิ้งเส้นทางที่ถูกขีดไว้ตั้งแต่แรก ด้วยจุดหมายปลายทางของเธอนั้นไม่ได้แตกต่างจากทุกคนที่เข้าร่วม ‘ภารกิจ’ ครั้งนี้เลย

กลุ่มนักข่าวมาถึงจุดนัดหมายก่อนเวลาครึ่งชั่วโมง ชากปรักหักพังของมัสยิด

เก่าตลอดจนสิ่งก่อสร้างที่แสดงถึงความรุ่งเรืองของเมืองนี้กลายเป็นที่รกร้างปราศจากผู้คน ซึ่งเป็นทำเลเหมาะสมสำหรับการอำพรางตัว มาริญารักชุดคลุมสีดำขึ้นอีกเท่าตัว เป็นอย่างที่คุณคิดจริงๆ สายลมยามไร้แสงอาทิตย์ข้างรุนแรงและพัดพาทรายจำนวนมากมาด้วย เธอพยายามหลบตาลงต่ำจนเกือบจะปิดเปลือกตาทั้งสองข้างเพื่อป้องกันฝุ่นทราย นานๆ ครั้งจึงเงยหน้ามองเพื่อนร่วมภารกิจทั้งสี่คน ปาชา ฟิท และเฮนรี จับกุมคุยกันเงิบๆ ไกล่ซำกยอดโตม ส่วนคิมขมวดคิ้ว มือข้างหนึ่งกุมเอวตลอดเวลา

เธอถลกแขนเลื้อยมองดูนาฬิกา เลยเวลานัดมาเกือบสิบนาที แม้ฟ้ายังมีมืดมืด แต่สถานที่แห่งนี้ยังคงไม่ปลอดภัยสำหรับนักข่าวอยู่ดี เกาตะคุ่มๆ ก่อให้เกิดจินตนาการหลอนประสาธ แม้ว่าจะไม่เคยย่างกรายเข้ามาในบริเวณที่เคยเป็นจุดยุทธศาสตร์ในการสู้รบมาก่อนก็ตาม

จามาล ปาชา ลูกขึ้นเดินไปยังอีกด้านหนึ่งของซากโดม ทุกสายตามองตามเขาไปอย่างระแວดระวัง ไม่นานนักเขาก็เดินออกมาจากเงามืด พร้อมด้วยใคร

บางคนซึ่งตามหลังมาอย่างไม่รีบร้อนนัก

“ผมตื่นสาย” แม้จะเห็นใบหน้าไม่ชัดเจนแต่คนฟังก็พอจะเดาจากน้ำเสียงของผู้มาใหม่ได้ว่าคงอารมณ์ดีไม่น้อย

ช่างภาพชาวเกาหลีสบอระโอบางอย่างเบาๆ แต่มาริญาได้ยินเต็มสองหู เงยหน้ามองเขาแวบหนึ่งด้วยคิดว่าตั้งใจกระทบมาถึงเธอด้วย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่รับรู้ว่ามีผู้หญิง เขาเสมองไปทางอื่นด้วยใบหน้าพยายามเหยียด

“ยังพอมีเวลา” นักข่าวอาวุโสบอก แล้วเดินนำคนมาใหม่มายังบุคคลที่ยืนรอ และกำลังมองด้วยความสนใจ

“นี่คือผู้นำทางของเรา...ชาร์ฟ” คนถูกแนะนำก้มศีรษะเล็กน้อย ท่าทางของเขาริเริ่มร้าวกับกำลังจะไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจอย่างนั้น

“นั่นพีท คุณคงจำได้...เฮนรีและคิม”

คนที่ถูกเอ่ยชื่อพยักหน้าเช่นกัน พีทยื่นมือให้อีกฝ่าย “ยินดีที่ได้พบคุณอีกชาร์ฟ”

คนนำทางยิ้มกว้าง จับมือเขย่าแสดงความยินดียิ่งกว่า

“ได้โปรดเรียกผมว่าชาร์เดอะ” สายตาของเขากวาดจับไปยังใบหน้าของผู้ได้รับการแนะนำแนะนำทีละคน จนมาถึงหญิงภายใต้ผ้าคลุมสีดำเว้นเพียงดวงตาเท่านั้น เขาหุบยิ้ม เลิกก้าวสูงพร้อมหันไปหาผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มกลายเป็น

“คุณไม่ควรปล่อยให้เธอมาส่งถึงที่นี่”

จามาล ปาซา เดินขึ้นมายืนข้างคนนำทางพร้อมหันไปบอกว่า

“เธอจะไปกับเรา”

เสียงถอนหายใจของคิมไม่อาจกลบเสียงอุทานของผู้นำทาง

“พระผู้เป็นเจ้า! คุณต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ไม่มีผู้หญิงคนไหนข้ามทะเลทรายสุรารีเยมาก่อน และยังไม่ต้องไปพูดถึงการร่วมเดินทางไปสู่จุดหมายของคุณ” ชาร์ฟส่ายหน้าแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน

“ค่าจ้างสูงลิ่วนั้นรวมถึงการไม่มีเงื่อนไข” ปาซาอย่าขัดกลางที่เพิ่งผ่านพ้นไปไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง

“ถ้าผมรู้ว่าผู้หญิงมาด้วย คงไม่รับข้อเสนอของคุณ”

แม้จะเห็นใบหน้าเลือนรางในความมืดสลัว แต่หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มก็เห็นอาการต่อต้านของชายหนุ่มชาวอาหรับผู้นี้ เธอไม่ได้สนใจเขานักเพราะรับมือกับ

ความรู้สึกละอายใจจนชินชา แม้แต่การเดินทางในครั้งนี้ช่างภาพชาวเกาหลียังปฏิบัติต่อเธออย่างเสมอต้นเสมอปลาย ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจ้องอยู่ที่ผู้นำกลุ่มผู้เดียวที่สามารถหาข้อยุติเรื่องนี้ได้

“ผมบอกคุณแล้วว่าคณะของเรามีห้าคน” ปาชายังคงสงบนิ่ง อีกสามคนเฝ้ามองเหตุการณ์ ยังไม่แสดงความคิดเห็น

“ถ้าหากคุณยังอยากให้ผมนำทาง ต้องทิ้งผู้หญิงไว้ที่นี่” ชารีฟยื่นคำขาด เสนอให้กับพี่ทอมองหน้ากัน และกำลังคิดเหตุผลเพื่อหาข้อยุติ ในขณะที่ปาชาพูดต่อไป

“ผมคงทำตามที่คุณต้องการไม่ได้”

ชารีฟขมวดคิ้วส่ายหน้า กระชับกระเป๋าทันแน่น สองเท้าถอยหลังยืนยื่นข้อเสนองานของตนเช่นกัน

“เลือกเอาระหว่างคนนำทางกับผู้หญิง”

“เสียใจ ผมคงปล่อยให้คนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นภรรยาอยู่ตามลำพังท่ามกลางสถานการณ์เสี่ยงภัยเช่นนี้ไม่ได้” ลี้นเสียงของเขา ทุกคนไม่เว้นแม้ผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มต่างจ้องมองชายสูงอายุมาราวกับอีกฝ่ายกำลังพูดถึงวันสิ้นโลก

สาม

ตอนเดินทางมาต้องโดยสารเครื่องบินจากลอนดอนสู่ไคโร หลังจากนั้นกลุ่มนักข่าวก็ใช้บริการแท็กซี่ทุกชนิดของที่นี่ เพื่อเดินทางออกจากชายแดนมุ่งสู่ประเทศแล้วประเทศเล่าโดยการเลียบผ่านเมืองที่ติดกับทะเลทรายเป็นหลัก ระหว่างพรมแดนของประเทศอาหรับด้วยตัวเองไม่ค่อยมีการตรวจตราเข้มงวดนัก และด้วยความช่วยเหลือจากพรรคพวกของ จามาล ปาซา ทำให้กลุ่มนักข่าวแทบไม่ต้องหยิบหนังสือเดินทางออกจากกระเป๋าเลย ต้องใช้เวลาหลายวันกว่าจะถึงเมืองบาร์ด เมืองที่เพิ่งได้รับความสำคัญเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาเมื่อมีการค้นพบแหล่งทรัพยากรโดยบังเอิญ ไม่ต้องสงสัยว่ามันคืออะไร ในดินแดนอาหรับที่ไหนๆ ก็มักมีทองคำดำไม่มากนักน้อย สำคัญว่าใครเป็นผู้ได้รับกรรมสิทธิ์แท้จริง

ในที่สุดกลุ่มนักข่าวก็มาถึงชายแดนเมืองบาร์ดกันพร้อมหน้า มาริญาจำได้ว่าเสียงถอนหายใจและอุทานเบาๆ ดังขึ้นรอบตัว คนนำทางของปาซาชาวด์คิวแล้วหันหลังให้เหมือนจนปัญญาในการหาซื้อได้แยะ เป็นฝ่ายเร่งฝีเท้าไปยังทิศทางที่ปาซาทักทายให้ก้าวตามไป พืชซึ่งเดินรั้งท้ายเคียงคู่กับหญิงสาวอมยิ้มหยอกเย้าเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนซึ่งยังไม่หายงุนงงกับสถานะใหม่ของตน

“ได้ยินว่าปาซามีเมียแล้วสามคน” เขาเกือบจะหลุดหัวเราะในตอนท้ายประโยค

มาริญาถลอมตา จะหัวเราะก็หัวเราะไม่ออก บึ้งตึงก็เปล่าประโยชน์ ภายใต้

ผ้าคลุมหน้าที่โผล่เพียงดวงตา คงไม่มีใครเห็นความรู้สึกของเธอชัดเจนนัก

“คงดีกว่าการเป็นเจ้าสาวของคุณหน่อยหนึ่ง”

พืทหยุดยิ้ม หันมาสบตาวางกับดวงตาสีน้ำตาลที่จ้องอยู่แล้ว

“ผมยังโสด” เขาแย้ง

“ปาชามีเมียสามคนอย่างเปิดเผย แต่คุณมีเมียแบบไม่เป็นทางการนับสิบคน ฉันว่าผู้หญิงชาติใดประเทศไหนก็คงอยากเข้าคิวต่อแถวเป็นคนที่สี่ของปาชา ดีกว่าอยู่ในลำดับที่ร้อยของชายโสดแน่ๆ”

เฮนรีพ่อนผีเท้าลง เบือนหน้ากลับมาฉีกยิ้มให้เพื่อนชาวอังกฤษของเขา พืทยกหมัดให้คนเดินนำ ก่อนจะยกไหล่ให้หญิงสาว

“ผมนึกว่าพวกผู้หญิงชอบสังคม ชอบคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ตลอดเวลาเสียอีก อุตส่าห์หวังดีคิดจะหาเพื่อนให้พวกเธอเยอะๆ”

“หาเรื่องให้ทะเลาะไม่ว่า...แล้วถ้าภรรยาของคุณคิดแบบนั้นบ้างล่ะคะ คุณคงมีเพื่อนรสนิยมเดียวกันทั้งเมือง มีเรื่องให้คุยกันทุกวัน”

เฮนรีหัวเราะลั่น เสียงนั้นเรียกคนเดินนำหน้าสุดให้หันมามอง พืทกระแอม นิดหนึ่งเป็นสัญญาณให้เพื่อนของเขาหยุดเรียกร้องความสนใจ ส่วนหญิงสาวรีบหลบสายตา ก้มหน้าเดินนับก้าวราวกับต้องการผ่านสมรภูมิสงครามโดยเร็ว

พอพ้นแนวชายแดนของเมืองบาร์ต เบื้องหน้าคือทะเลทรายอันกว้างขวาง ทางซ้ายมือมีกระโจมขนาดใหญ่ตั้งอยู่สองหลัง คนนำทางมุ่งหน้าไปที่นั่น ปาชาพยักหน้าให้คนที่เหลือรอ ส่วนเขาตามไป ไม่นานนักพวกเขาก็กลับออกมา ตามด้วยคนในกระโจมอีกสามคน แต่คนพวกนั้นไม่ได้เดินมายังกลุ่มคนที่รออยู่เฉยเช่นเดียวกับสองคนข้างหน้า พวกเขาเดินอ้อมไปข้างหลังกระโจม

ปาชาเดินมาถึงก่อน สีหน้าของเขาเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกเหมือนกระดากปราศจากน้ำหมึก ในดวงตาของพืทและเฮนรีแข่งกันตั้งคำถาม อาศัยว่าเคยทำงานร่วมกันมาก่อนจึงรู้ว่าไม่ใช่เวลาเหมาะสม ในที่สุดพวกเขาก็ตั้งคำถามและตอบกันเองเบาๆ

ไม่เกิน 10 นาทีคนกลุ่มนั้นก็เดินออกมาจากหลังกระโจม แต่พวกเขาไม่ได้เดินลำพัง ในมือถือเชือกยาวคอยกระตุกอะไรบางอย่างให้เดินตามหลัง มาริญาพยายามเข้มนมองฝ่าความมืด และแล้วดวงตาสีน้ำตาลอ่อนก็เบิกกว้าง พอจะคาดเดาได้ว่าสิ่งมีชีวิตที่คนทั้งสามไปพามาจากหลังกระโจมคืออะไร

“ต่อจากนี้เราต้องอาศัยมัน” ปาซาบอก ช่างภาพชาวเกาหลีทำหน้าเบ้ ทำปากขมขมิบเหมือนจะคำน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เบือนหน้ากลับไป

“คุณชอบมันไม่ใช่หรือ” พิทักษ์ชิบ อันที่จริงเขาไม่รู้รสนิยมของหญิงสาว แต่อาการตาลุกหยาความเป็นอย่างอื่นไม่ได้

“ไม่รู้สิ แต่มันน่าอัศจรรย์มาก ฉันไม่เคยเห็นมันมาก่อน นี่เป็นครั้งแรก” แม้แต่ในสวนสัตว์ เธอทนความจำ นอกจากในแผ่นฟิล์มแล้ว ไม่เคยเห็นพวกมันมาก่อนจริงๆ ยิ่งมันเดินเข้ามาใกล้ เธอไม่อยากจะรับความตื่นเต้น แทบจะกระโจนเข้าหา มันถ้าไม่คิดว่าเสี่ยงใครบางคนแว่วเข้ามาก่อน

“ซีไม่ยาก มันเชื่องและอารมณ์ดี เป็นมิตรกับคน” คนนำทางพูดกับชายชาวต่างชาติทั้งสามคน พร้อมทั้งป็นขึ้นป็นนั่งเจ้าสัตว์สี่เท้าตัวใหญ่ซึ่งหมอบรออยู่

“ส่วนคุณกับภรรยาของคุณเคยกับพวกมันติดอยู่แล้ว คงไม่ต้องการคำแนะนำจากผม พวกคุณต้องขี่มันคนละตัวเพราะเราต้องอยู่ในทะเลทรายอย่างน้อยสามวัน อูฐตัวเดียวรับภาระคนสองคนกับการเดินทางขนาดนั้นไม่ไหว”

ปาซาพยักหน้าก่อนหันไปมองหญิงสาวที่ยืนนิ่ง แล้วจึงเดินไปกระซิบนัดแนะเกี่ยวกับการใช้พาหนะที่ยังมีลมหายใจอย่างคร่าวๆ พร้อมทั้งนำเธอไปยังอูฐตัวหนึ่ง ทุกคนหนึ่งประจำอูฐของตัวเองเตรียมพร้อมออกเดินทาง

มารีญานีกอยากจะลုပ်เจ้าตัวโตที่หมอบนิ่ง ดวงตากกลมโตของมันล่อมด้วยขนตายาวคล้ายหญิงสาวบรรจงแต่งหน้าก่อนออกจากบ้าน ปากล่างหนาขึ้น มีรอยผ่าตรงกลางกำลังขยับขึ้นลงเหมือนกับขบเคี้ยวอะไรบางอย่าง เสียงลมหายใจของปาซาแรงให้เธอป็นขึ้นป็นนั่งระหว่างหนอกปูดยื่น ทันทีที่มันย่นขึ้น หญิงสาวก็แทบส่งเสียงอุทานออกมา มือเล็กคว้าหนอกข้างหน้าไว้ได้และเกาะแน่น

คนนำทางเบือนหน้าหนี เขาจับบังเหียนบังคับอูฐให้เดินเข้าไปในทะเลทราย ณ ตรงนั้นแสงสีทองจับตรงสันทรายคล้ายเป็นเส้นขอบฟ้า ส่งผลให้ทรายบริเวณนั้นทอประกายระยิบระยับราวกับผงสีทองเรืองรองสุกปลั่ง มารีญาอุทานโดยไม่กลัวว่าใครจะได้ยิน เพราะทุกคนต่างตะลึงกับความงดงามเบื้องหน้า แม้แต่ช่างภาพชาวเกาหลียังอดไม่ได้ที่จะยกกล้องขึ้นมาเก็บภาพความประทับใจนี้เอาไว้

“ขอต้อนรับสู่ทะเลทรายซุราเรีย”

กว่าหนึ่งชั่วโมงในการเดินทาง เมื่อแสงทองจับตัวอยู่ในระดับสายตา ความ
ดงามก็แปรเปลี่ยนเป็นความแผดร้อน มาริญาเรียนรู้วิธีบังคับอุจจจากการมองปาชา
ซึ่งทำหน้าที่เป็นครูฝึกให้ ส่วนคนอื่นๆ เรียนรู้ได้เร็วจนสามารถบังคับให้มันเดินช้า
หรือเร็วตามคำสั่งของผู้นำทางได้

สามชั่วโมงสำหรับการท่องเที่ยวเลทราย มาริญาเริ่มคอแห้ง แม้จะมีผ้าสีกาช่วย
กรองอากาศ แต่ผงฝุ่นเข้าไปสะสมอยู่ในจมูกและลำคอจนหายใจไม่สะดวก ไม่ใช่แค่
เธอเท่านั้นแม้แต่พวกผู้ชายยังต้องหาผ้าคลุมใบหน้ากันจนวายุ มองไปมองมา
ขณะเดินทางซึกเหมือนมีมีในพิพิธภัณฑที่ลอนดอนเข้าไปทุกที จะมีก็แต่คนนำทาง
เท่านั้นที่คลุมศีรษะป้องกันแสงแดดและมีผ้าผืนบางปิดใบหน้า แสดงถึงความคุ้นชิน
กับสภาพอากาศอย่างไม่ต้องสงสัย

มาริญานึกสงสารเจ้าสัตว์พาหนะที่ช่วยผ่อนแรงไม่ให้เธอต้องเหนื่อยนักใน
ภูมิประเทศเช่นนี้ มันช่วยบรรทุกคนและสัมภาระแต่ไม่ปริปากบ่นว่าเหนื่อยหรือหิว
แม้แต่บ่อย ลีชายังอ้างลงบนผืนทรายสม่ำเสมอ หลายครั้งหลายหนเธอพยายามบังคับ
ให้มันเดินช้าลง แต่เมื่อทำเช่นนั้นที่ไร ปาชาจะหันจากแถวหน้ากลับมามอง แล้วใช้
สายตาปรามให้เธอเลิกทำตัวรังเกียจ เป็นอย่างนี้หลายครั้งเข้า มาริญาจึงเก็บความ
สงสารไว้ในใจโดยไม่พยายามจะทำอะไรอีก

ในช่วงเวลาที่เธอรู้สึกร้อนและเหนื่อยนั้น ขบวนอุจจก็เปลี่ยนเส้นทางลงเนิน
ทรายและทิ้งแนวสันทรายไว้เบื้องหลัง ผู้นำทางให้สัญญาณหยุด ปาชาลงจากหลังอุจจ
แล้วเดินเข้ามาบอกคณะของเขา

“พักยี่สิบนาที”

ทุกคนทำหน้าที่เหมือนได้รับอากาศบริสุทธิ์ บริเวณนี้อยู่ด้านล่างสันทราย จึงได้
ร่มเงาจากสันทรายแม้จะไม่มากนักก็ตาม

มาริญาหยิบน้ำออกมาจากถุงสัมภาระข้างอุจจของเธอ เสี่ยงปาชาแว่วสั่งให้พวก
ผู้ชายค่อยๆ จิบน้ำ ทันทีที่ของเหลวไหลลงบนลิ้นมาริญา ก็แทบจะบ้วนทิ้ง เพราะมัน
ทั้งกร่อยและมีกลิ่นหืนแปลกๆ น่าจะเหมาะสำหรับการซักล้างมากกว่าใช้ดื่ม

“ทำอะไร” ปาชาเดินมาถึงก่อนหญิงสาวจะป้อนน้ำให้อุจจ

“ให้มันมันล่ะ” เจ้าสัตว์พาหนะนั้นง้มอมทำตาแป้วสนใจสิ่งที่อยู่ในมือของเธอ
ขณะกำลังยื่นเข้าไปใกล้พวกมัน แต่แล้วภาชนะใส่น้ำก็กลับไปอยู่ในมือของปาชาแทน

“เป็นหน้าที่ของเขา คุณอยู่เฉยๆ ระวัง อย่าทำตัวผิดสังเกต”

มารีญาขมวดคิ้ว มองผ่านหน้าชาวอาวูโส เห็นชายร่างสูงโปร่งในชุดสีมอกำลัง
ป้อนน้ำให้อูฐของเขา

“ฉันทำได้ละ เชื่อเถอะ” แคंप้อนน้ำให้เจ้าอูฐซึ่งอ้าปากรออยู่แล้ว ไม่น่ายาก

“มันกัดด้วยนะ ดูฟันมันซิ” พี่ทเดินเข้ามาสมทบ เขาก็อยากตอบแทนมัน
บ้าง ตัดตรงเห็นฟันซี่ใหญ่

“กับคุณฉันยังไม่กลัวเลย ประสาอะไรกับอูฐ”

พี่ทมองคนพูด นาที่ต่อมาเขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะ จามล ปาซา หันหลังให้
แล้วเดินไปหาคนนำทาง ซึ่งกำลังป้อนน้ำให้อูฐของเฮนรี่พอดี

“แถวนี้วิ่งว้างเหลือเกิน” ประโยคบอกเล่ามาพร้อมกับความกังวลในดวงตา
คนนำทางเห็นมันพอดีแต่กลับทำเป็นไม่สนใจ เวลานั้นนอกจากเจ้าสัตว์สี่ขาเพื่อนยาก
แล้ว ยังมีบทสนทนาเรียกเสียงหัวเราะดึงดูดความรู้อีกของเข

“อีกไกลไหมกว่าจะถึงค่ายโปลีเกล” ค่ายทหารสร้างขึ้นก่อนการเกิดสงคราม
ในดินแดนอาหรับ การแบ่งแยกกลุ่มอาหรับและพวกเตอร์กก่อให้เกิดสงคราม
ในภูมิภาคนี้ และนั่นเป็นข้ออ้างในการเข้ามายึดครองดินแดนของอังกฤษกับฝรั่งเศส
แต่เหนืออื่นใดคือทรัพยากรอันมีค่าใต้ผืนทราย

เมื่อมหาอำนาจตะวันตกเข้ามาครอบครองตะวันออกกลาง โดยอังกฤษ
มีอำนาจเหนือดินแดนอาหรับ ส่วนฝรั่งเศสปกครองพวกเตอร์กหรือซีเรียในปัจจุบัน
แทนที่สงครามระหว่างอาหรับกับพวกเตอร์กจะยุติ กลับยิ่งต่อเนื่องและทวีความ
รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เหตุเพราะอังกฤษกับฝรั่งเศสเข้มนวดเฉพาะแหล่งเศรษฐกิจ
ดังนั้นบาร์ตกับครุสจึงอยู่นอกเหนือการเอาใจใส่ของมหาอำนาจตะวันตก หัวหน้า
ชนเผ่าหรือเผ่าซึ่งอังกฤษแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองมีหน้าที่สอดส่องดูแลแทนในเวลานั้น
ได้กระทำการบดบังทัศนวิสัยแห่งการสู้รบ ดังนั้นในการรับรู้ของอังกฤษ กลุ่มประเทศ
อาหรับของจักรวรรดิออตโตมันในอดีตมีความสงบจนน่าวางใจ หากแท้จริงแล้ว
เจ้าเมืองหรือเผ่าเหล่านั้นกำลังแย่งชิงความเป็นใหญ่เหนือทะเลทรายและแหล่งน้ำ
พร้อมทั้งการหาแหล่งน้ำมันที่คาดว่าจะมีอยู่ทุกอณูใต้เม็ดทราย

ด้วยเหตุนี้จึงเกิดเหตุการณ์หายตัวไปของบรรดาชนชั้นกลางหรือพวกบัณฑิต
ในเมือง คนเหล่านี้ถูกนำไปกักขังเพื่อให้บอกที่ซ่อนของทรัพยากรสมบัติซึ่งพวกเขา
ได้มาจากการฆาตริตชาวนาอีกทอดหนึ่ง ภายใต้จมูกของอังกฤษ ค่ายโปลีเกล ป้อม
ทหารเล็กๆ กลางทะเลทรายถูกใช้เป็นที่กักขังบีบบังคับให้พวกกร่ำรวยโอนถ่ายความ

เป็นเจ้าของมาสู่เจ้าเมือง เพื่อชาวอาหรับจะได้กลับมาเป็นใหญ่ และในที่สุดจะมีอำนาจ
ต่อรองจนกระทั่งขับไล่อังกฤษออกจากผืนทรายของพวกเขา

ค่ายโปลีเกลตั้งอยู่ระหว่างชายแดนของสองประเทศ และเป็นพรมแดน
ธรรมชาติระหว่างเมืองบาร์ตกับเมืองครุส ณ ที่แห่งนั้นคือจุดหมายสำหรับนักเดินทาง
กลุ่มใหม่ซึ่งฝ่าทะเลทรายมาได้ครั้งวัน

“อย่างเร็วก็อีกสองวัน” ชารีฟปรายตาตามเสียงหัวเราะซึ่งเพิ่มขึ้นเป็นสาม
เสียงแล้ว “ผมว่าคุณไปบอกให้ภรรยาและเพื่อนของคุณใช้เวลาที่เหลือเติมพลังงาน
ให้ตัวเองดีกว่า คุณกำลังรีบไม่ใช่หรือ...ถ้าผมจำไม่ผิด”

พูดจบชารีฟก็ให้น้ำอูฐตัวที่สี่ พองยหน้าอีกครั้งก็เห็น จามาล ปาชา เดินไป
สมทบกับคณะของเขา คนเหล่านั้นพยักหน้าแล้วหยิบอาหารของตัวเองออกมา และ
เมื่อเสียงหัวเราะเงียบ ชารีฟจึงผ่อนคลายใจ ด้วยไม่รู้ว่แท้จริงแล้วเขาชอบเสียง
หัวเราะหรือรังเกียจมันกันแน่

การเดินทางฝ่าผืนทรายและเปลวแดดแผดร้อนหยุดลงอีกครั้งเมื่อตะวันตกล้อย

จวบจนแสงสีแดงจับتابบนแนวสันทราย คนนำทางร้องบอกให้ทุกคนเร่งฝีเท้า เขาใช้
แส้ตีสะโปกอูฐเบาๆ หลายครั้ง เจ้าอูฐที่เดินมาเกือบครึ่งวันกลับวิ่งปร๋อจนกระทั่ง
นำพาทุกคนเข้าสู่ความมืดมิดแห่งรัตติกาล

มารีญารู้สึกหนาว เวลานั้นดวงตาไม่อาจรับภาพใดๆ ได้นอกจากม่านสีดำสนิท
เสียงร้องข้างหน้าเป็นภาษาอารบิกคุ้นหูแต่ยากจะจับความหมาย เสียงหวีดเบาๆ ที่
ลอยลมมาทำให้อูฐหยุดเดิน มารีญาพยายามเพ่งมองแต่ก็ไม่เห็นสิ่งใด กระทั่งเสียง
บางอย่างดังขึ้นข้างล่าง เจ้าอูฐค่อยๆ ย่อขาหน้าและนั่งลงในที่สุด หญิงสาวจึงรู้ว่าควร
ทำอะไรแม้จะลังเลอยู่บ้างก็ตาม

“ทางนี้” เธอหันไปตามเสียงกระซิบ เห็นแสงเล็กๆ สองจุดสว่างท่ามกลาง
ความมืด

“ฉันมองไม่เห็น” เธอไม่ลืมคำสั่งของปาชา การเป็นภรรยาของเขาคือต้องปิดปาก
ให้สนิท หากจำเป็นต้องพูด ภาษานั้นคืออารบิก

ลึนเสียงเธอ มีมือข้างหนึ่งแตะชายเสื้อเบาๆ พาเดินท่ามกลางความมืดมิด
ไม่นานนักเสียงนั้นบอกให้คอย แล้วไถ่ยืนข้างตัวก็แทนที่ด้วยสายลมเย็น ความมืด
นำมาซึ่งความกังวลและตระหนกจนมารีญาได้ยินเสียงหัวใจของตัวเอง เสียงพูดคุย

ปนเสียงลมดังขึ้นรอบตัวแต่จับทิศทางไม่ได้ จนกระทั่งสายลมพัดกลืนไหม้มาและ
ปลายจุมก ทันใดนั้นแสงสว่างก็วับขึ้นไม่ไกลจากเบื้องหน้าเธอนัก จากจุดเล็กกลายเป็น
เป็นกองไฟขนาดใหญ่ เมื่อมันตาปรับภาพได้แล้ว เธอจึงเห็นคนยืนอยู่รายรอบกอง
ไฟได้ถนัด มารีญาถอนหายใจระบายความกังวล พื้ตเดินจากอีกด้านหนึ่งของกองไฟ
มาหา

“มันมีดีมากจนผมหาไฟฉายไม่เจอ”

มารีญาเพิ่งนึกออก เธอพกไฟฉายมาด้วย มันอยู่ในกระเป๋าที่ผูกไว้ข้างตัวอูลู
ใครบางคนเดินถือฟืนติดไฟกลับมา เสียงพูดดังขึ้นก่อนเขาจะมาถึง หญิงสาว
นึกออกแล้วว่าดวงไฟเล็กๆ สองดวงที่นำเธอฝ่าความมืดมิดคือดวงตาของคนนำทาง

“พวกคุณตั้งกระโจมเป็นไหม”

ปาซาเป็นคนเดียวที่พยักหน้า

“ดี ขึ้นผมจะไปดูอูลูก่อน ส่วนเชื้อเพลิงพวกนี้ไม่ต้องเติม เพราะผมเตรียมมา
แค่สองสามคืนเท่านั้น” พูดจบเขาก็เร็นกายหายไปในความมืด แสงไฟจากคบเพลิง
ค่อยๆ ไกลออกไปจนลับสายตา

เสียงลมหวีดหวิวพัดผ่านกองไฟเป็นระลอก กระโจมหลังไม้ใหญ่ตั้งอยู่ใกล้
กองไฟ พวกผู้ชายนอนรวมกันในกระโจมหลังหนึ่ง ส่วนอีกหลังสำหรับสามภรรยา
แต่ท่ามกลางความมืดตึกสัต์และสายลมแห่งทะเลทรายนั้น ภายในกระโจมกลับมี
หญิงสาวเพียงผู้เดียว สามีอุปโลกน์ของเธอไม่ได้เข้ามาแม้แต่ย่างก้าว ตอนหัวค่ำเขา
มาบอกเธอให้กระโจมว่าจะเป็นเวรเฝ้ายามพลัดเปลี่ยนกับคนอื่น

การเดินทางท่ามกลางทะเลทรายสุดสาหัสตาหนึ่งวันเต็มนี้ไม่ได้เป็นยานอน
หลับขนานเอกสำหรับมารีญา เธอถอดผ้าคลุมศีรษะออก เทน้ำลงบนผ้าผืนเล็กแล้ว
เช็ดใบหน้าและลำคอ จากนั้นก็สวมผ้าคลุมศีรษะทั้งๆ ที่ไม่อยากจะเลย ปาซาบอกว่า
เมื่ออยู่ตามลำพังก็ต้องสวมมันติดไว้เพื่อความปลอดภัย หากใครรู้ว่าเธอไม่ใช่หญิง
ชาวอาหรับ ความปลอดภัยจะยืนคนละข้างกับเธอทันที

เสียงพินปะทุดังเป็นระยะ มารีญาไม่อาจผินชมตาให้หลับลงได้ เธอสำรวจ
ผ้าคลุมหน้าก่อนตัดสินใจแหวกผ้าหน้ากระโจมออกไป

กองไฟไม่สว่างเหมือนหลายชั่วโมงก่อน สายลมยังคงล้อเล่นกับทราย
ยิ่งทำให้ไฟเผาผลาญฟืนให้หมดไหม้เร็วขึ้น หน้ากองไฟไร้เงาผู้คนที่อ้างว่าจะผลัดกัน
เฝ้าเวรยาม เธอชะเง้องหน้าเพื่อมองกระโจมหลังถัดไป พวกผู้ชายคงเข้าไปนอนเบียด

กันในนั้น ปาชาคงรู้สถานการณ์ดีจึงนำกระโจมใหญ่ติดมาด้วย แล้วคนนำทางอยู่ในนั้นด้วยหรือเปล่า

“สามีคุณอยู่ในนั้น” คนที่หญิงสาวกำลังนึกถึงตอบคำถามในใจของเธอ เสียงของเขาใกล้เคียงจนมารีญาสะดุ้งและล้มลงนั่งกับพื้นหน้ากระโจม และเพราะผ้าคลุมหน้าที่สามารถมองเห็นเพียงดวงตา เธอจึงแกล้งเบือนหน้าไปยังกระโจมข้างๆ

“แปลกจริง ปาชาน่าจะอยู่กระโจมนี้มากกว่า เมื่อก็ผมโผล่เข้าไปดู ในนั้น ‘ไม่สบายนักหรือ’ ชารีฟย่อตัวลง ชันเข้าข้างหนึ่ง ดวงตาสีเทาอมภรรยาของผู้ว่าจ้างอย่างพิจารณา มีหรือมารีญาจะยอมสบตาด้วย เธอบังคับสายตาไปยังกระโจมอีกหลัง ไม่ก็กองไฟ

“คุณน่าจะไปบอกให้เขามานอนกับคุณ”

“ไม่มีความจำเป็นต้องทำแบบนั้น” ที่ตอบคำถามซ้ำเพราะเธอพยายามเรียบเรียงคำพูดเพื่อให้ไม่ฟังแล้วแปลกหูจนเจ้าของภาษาสงสัย

ชารีฟเลิกคิ้วสูง แม้ขณะพูดอีกฝ่ายยังไม่ยอมมองหน้า

“จำเป็นสิ พรุ่งนี้ยังต้องเดินทางอีกทั้งวัน นอนเบียดกันขนาดนั้นอาจต้องเสียเวลาหยุดพัก อีกอย่างหนึ่ง คุณอาจไม่ชินกับการนอนคนเดียวกลางทะเลทราย”

“ทำไมฉันต้องรู้สึกอย่างนั้น” ไมซิน? หรืออาจตีความหมายได้กว้าง

ในที่สุดชารีฟก็ไม่ได้รู้สึกเหมือนพูดคนเดียว เมื่อดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจ้องตรงมายังเขาราวกับถูกสบประมาท

“นี่มันทะเลทรายนะคุณ ไหนลองบอกสิว่ามองเห็นอะไรบ้าง”

หญิงสาวขมความไม่พอใจไว้สุดความสามารถ พยายามมองตามเขาบอก เบื้องหน้านอกจากความมืดแล้วไม่มีสิ่งใดปรากฏอยู่ในสายตาก็เลย ไม่ว่าจะป็นสัตว์ร้ายหรือผู้ประสังค์ร้ายก็สามารถเดินเข้ามาได้โดยไม่ต้องหลบซ่อนรอคอยโอกาสแต่อย่างใด

มารีญาเบือนสายตากลับมา แล้วพบว่าดวงตาสีเทาจ้องอยู่ก่อนแล้ว

“ถึงมันจะดูไม่น่าไว้ใจ แต่ฉันก็ไม่กลัว...อีกอย่าง ฉันเป็นแค่ผู้หญิง ไม่มีสิทธิ์สั่งผู้ชายให้ทำโน่นทำนี่ คุณก็รู้” คราวนี้เธอไม่หลบตา

“คุณเป็นผู้หญิงที่กล้าหาญมาก ตั้งแต่เกิดมาผมยังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนอยู่ในกระโจมคนเดียวกลางทะเลทรายได้”

อะไรบางอย่างในดวงตาสีเทาทำให้เธอรู้สึกไม่พอใจ ไม่ใช่กลัวว่าชายตรงหน้า

จะทำร้าย แต่ความคิดของเขาต่างหาก

“ขอบคุณ” มาริญาต์ตอบท ไม่รอให้เขาจับผิดหรืออะไรก็ตามที่ดวงตาสีเทาพยายามจะทำ ก่อนเธอจะกลับเข้าไปในกระโจม คนนำทางแนะนำว่า

“คืนพรุ่งนี้คุณต้องบอกเขาให้มานอนกับคุณ จริงอยู่ผู้ชายไม่เคยรับคำสั่งจากผู้หญิง แต่ร่ายทั้งร้อยไม่มีใครใจแข็งปฏิเสธคำขอร้อง โดยเฉพาะเมื่อมันออกมาจากปากภรรยาของเขา”

คนฟังกะพริบตาปริบๆ ก่อนผลุบหายเข้าไปในกระโจมอย่างรวดเร็ว ซารีฟส่ายหน้าเล็กน้อยกับอาการระแวงระวังของภรรยานายจ้าง ดวงตาสีเทาน้ำตาลอ่อนสะท้อนแสงไฟเหมือนลูกแก้วสุกใสในนั้นแฝงความตื้อตัน ทำทนายจนเขานึกอยากต่อปากต่อคำด้วย ทว่ามันเป็นความรู้สึกวูบวาบเท่านั้น ดวงตาสีเทาเหลือบไปยังกองไฟ ในความร้อนแรงนั้นมีเปลวเพลิงลุกโชติช่วงอยู่อีกกอง เพลิงที่มอดไหม้ทำลายชีวิตของเขาจนไม่อาจหวนคืนกลับไปยังที่ซึ่งเขาจากมาได้

ณ

กลุ่มนักข่าวออกเดินทางตั้งแต่แสงแรกอาบไล้ขอบฟ้า ทั้งหมดมุ่งหน้าไต่ขึ้นไปบนแนวสันทราย บนเส้นทางที่ไม่รู้จุดหมายไม่ต่างอะไรกับชีวิตของมารีญา เธอได้แต่ปล่อยใจล่องลอยไปตามสายลมและเสียงลมหายใจของเจ้าสัตว์พาหนะ แม้เพียงก้าวเหยียบผืนทรายเป็นครั้งแรกในชีวิต เธอตัดสินใจแล้วว่าจะไม่กลับมาอีกเป็นครั้งที่สอง

ลมอ่อนๆ ช่วยพัดบรรเทาความร้อน ในขณะที่เดียวกันก็พัดฝุ่นทรายเข้ามาด้วย มารีญาหลับตาปล่อยให้เจ้าสัตว์พาหนะเดินตามฝูงไป สิ่งที่ติดค้างอยู่ในสมองคือทำไมต้องเป็นเธอ ทุกคนต่างมีความสำคัญในหน้าที่และสายงานของตน จามาล ปาชา นักข่าวอาวุโสประจำภูมิภาค เฮนรี ศัลยแพทย์ผู้ทำหน้าที่สื่อสารมวลชนท่ามกลางสงครามได้ดีเยี่ยม พีท ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้อาวุธและการแฝงตัว และคิม ช่างภาพชาวเกาหลี ผู้เคยได้รับรางวัลการันตีผลงานมาแล้วหลายสถาบัน ส่วนเธอมีเพียงประสบการณ์ด้านงานพิมพ์และการวิเคราะห์ข่าวเล็กๆ น้อยๆ

ยากจะหาคำอธิบาย เพียงแค่ได้รับคำสั่งให้ร่วมกับทีมบีเพื่อภารกิจสำคัญบางอย่าง ซึ่งบัดนี้ยังไม่ได้มีการเปิดเผยอย่างแน่ชัดจาก จามาล ปาชา ความคลุมเครือและอ้างว้างทำให้เธอประหลาดไปถึงใครคนหนึ่ง สำนักข่าวขนาดใหญ่แต่มีเพียงผู้เดียวที่มอบรอยยิ้มให้ทุกครั้งยามเธอต้องการ มารีญารู้ว่าเขาเดินทางมากับทีมเอ ความหวังจะได้พบใครคนนั้นสักครั้งมีอันต้องพับเก็บไว้ในส่วนลึกของใจ ได้ยินว่านักข่าว

ทุกสำนักถูกรัฐบาลขีดเส้นตายกำหนดวันให้ออกจากพื้นที่ไม่วันที่สองวันนี้ โอกาสเห็นหน้าเขาจึงเหลือเพียงศูนย์ เธอจึงได้แต่ภาวนาขอให้เขาออกจากประเทศนี้อย่างปลอดภัย

เสียงแผ่วเบาจากเบื้องหน้าปลุกมารีญาออกจากวังค์ เมื่อก้มมองเจ้าพาหนะปรากฏว่ามันหยุดนิ่ง เธอชะเง้อมองผู้นำทาง เขาทำอะไรบางอย่างก่อนลงจากอุฐคนอื่นๆ กระตุกสายบังเหียนให้มันเคลื่อนตามไปสมทบ เธอรั้งท้ายเช่นเคย

“มีคนกลุ่มใหญ่กำลังมาทางนี้” ใบหน้าของชาร์ฟสงบนิ่ง ดวงตาสีเทาหลุมลึกยากจะเดาความรู้สึก คนที่เหลืต่างมองหน้ากันด้วยความกังวล

“คุณเห็นไหมว่าเป็นใคร” ปาชาถาม

“ขบวนอูฐ อาจเป็นชนเผ่าเร่ร่อนหรือ...”

ปาชาลั่นใจฟัง สุดท้ายเขาก็ได้จกดวงตาของอีกฝ่าย ช่างภาพชาวเกาหลีอาจไม่รู้ว่าการประสานสายตาของทั้งสองมีนัยอะไร รู้อย่างเดียวว่าบางสิ่งที่ไม่น่าไว้วางใจกำลังเกิดขึ้น มือของเขาจับเอวโดยอัตโนมัติ ดวงตายิบหยิกลอกไปมาอย่างระแวงระวัง

“แล้วเราจะทำยังไง” เฮนรีกลั่นใจถาม

“พวกคุณรีบคลุมหน้าตาให้มิดชิด อย่าทำตัวผิดปกติ เรายังไม่รู้ว่าเป็นใคร” ชาร์ฟตอบหลังไคร่ครวญ

“ถ้าพวกมันไม่ประสงค์ดีล่ะ เรารีบไปตอนนี้อยู่ไม่ดีกว่าหรือไม” ปาชาไม่แน่ใจในความปลอดภัยของคณะเดินทาง

“นั่นจะทำให้พวกมันได้กลิ่นความผิดปกติ อีกอย่างพวกคุณไม่ชำนาญการขี่อูฐ หนีไม่ทันหรอก” ไม่ใช่คำสบประมาท ชาร์ฟกำลังชี้ให้เห็นผลเสียถ้าทำตามปาชาแนะ

“ทำตัวให้เป็นชาวอาหรับให้มากที่สุด” เขากลับไปที่อูฐ กระตุ้นให้มันเดินต่อ ส่วนคนอื่นๆ มองหน้าปาชา เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าพวกเขาก็กระชับผ้าคลุมใบหน้าหวังว่าผู้มาใหม่จะไม่สามารถจับได้ว่าพวกเขาไม่ใช่ชาวอาหรับ

เพียงออกเดินทางไม่ถึงสิบนาที เสียงฝีเท้าย่ำพื้นทรายก็ดังมาจากอีกด้านหนึ่งของสันทราย ความครึกโครมของมันทำให้มารีญาเหลียวกลับไปมองด้วยใจระทึก

คนกลุ่มใหญ่สวมชุดดำขี่ม้าตัวใหญ่ทะมึน ดูเผินๆ แทบจะแยกแยะระหว่างคนกับม้าไม่ออก ความดำของมันบดบังแสงอาทิตย์จนรอบตัวคล้ายมีเงาบางอย่างโอบล้อม

กลุ่มนักข่าวหยุดการเคลื่อนไหว สองตาแลจับไปยังผู้มาใหม่ไม่กะพริบ

“เราไม่ได้พบนักเดินทางข้ามทะเลทรายซูราเรียนานาน” เสียงทุ้มต่ำอย่าง
จงใจลากเสียงตรงคำสุดท้ายนั้นดังมาจากคนตัวใหญ่หน้ากลุ่ม ดวงตาดำโผล่พ้น
ผ้าสืเตียวกันจับไปที่ละคนแล้วหยุดอยู่ที่อุฐิตัวสุดท้าย

“โดยเฉพาะผู้หญิง”

สายตาคนกุ่มนั้นจับจ้องมายังทิศทางเดียวกัน ผู้ถูกจับตรัสลึกลับหายใจไม่ทั่วท้อง

“จะไปไหน” เน้นนานในความรู้สึกของคนฟังกว่าหุจะแว่ประโยคที่สาม

“ครุส” ซารีฟตอบสั้นๆ แบบขอไปที

“น่าสนใจนี่” ชายอีกคนเอ่ย พลาญพยักเพยิดไปยังเบื้องหลัง ทุกคนแสดง
อาการขบขันทางดวงตา ยกเว้นใครคนหนึ่งซึ่งอยู่ตรงกลางของกลุ่ม

“โปรดหลีกเลี่ยงด้วย เราต้องไปถึงโอเอซิสก่อนตะวันตกดิน”

ซารีฟไม่ได้พูดกับชายตัวใหญ่คนขวางทาง สายตาของเขาพุ่งตรงไปยังจุด
กึ่งกลางของกลุ่ม

เงียบกันไปจนรู้สึกถึงความอึดอัดทั้งสองฝ่าย แต่ความกดดันนั้นกลับตกอยู่ที่
คณะเดินทาง พวกเขาไม่รู้วาคณมาใหม่อยู่ฝ่ายใด มีวัตถุประสงค์อย่างไร และหาก
มุ่งร้ายจริง ด้วยกำลังและความพร้อมต่างๆ พวกเขาจะต้องเอาชีวิตรมาทั้งไว้บน
ผืนทรายอย่างไม่ต้องสงสัย

ในที่สุดคนสวมชุดดำอีกคนก็บังคับม้ามายืนเทียบคนตัวใหญ่ ฝ่ายนั้นหันไป
สบตา วินาทีต่อมาสองมือชักม้ากลับไปสมทบกับกลุ่ม ซารีฟแค่ชำเลืองไปกลางกลุ่ม
แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เดินทางต่อ มาริญาบังคับอูฐให้เร่งฝีเท้าเพื่อไม่ให้
แผ่นหลังร้อนวูบวบนานนักเมื่อต้องตกเป็นเป้าสายตาคนกลุ่มนั้น

ภายหลังคณะเดินทางพ้นแนวสันทรายไปแล้ว คนตัวใหญ่หยุดหงิดอย่างบอก
ไม่ถูกจนต้องหันหลังกลับไปเซ่ข้อข้องใจ

“ปล่อยไปทำไม พวกมันอาจมีของดีก็ได้”

หากคำตอบที่ออกมาจากตรงกลางกลุ่มกลับแว่หวาน ทว่าทรงอำนาจอย่าง
ประหลาด สะกดให้ทุกคนยอมรับฟังจากทั้งน้ำเสียงและความหมายของมัน

“ใครบ้างล่ะที่สามารถเหนี่ยวรั้งอัลฮัดซารีได้... แม้แต่ผู้ที่ได้รับพรจาก
พระผู้เป็นเจ้าอย่างชนเผ่าของเราที่เถอะ”

พูดจบคนตรงกลางก็ชักม้านำออกไป และแล้วฝูงคนชุดดำก็เลือนหายไปกับ

ทะเลทรายราวกับเป็นภาพลวงตา

ก่อนตะวันตกดินเล็กน้อย คณะเดินทางก็มาถึงโอเอซิสขนาดเล็ก ต้นไม้
เขียวขจีมีเศษทรายติดประปรายสร้างร่มเงาและทำให้สีของทรายบริเวณนั้นมีดทึม
คะเนจากขนาดของมัน สถานที่แห่งนี้คงอยู่คู่ทะเลทรายมายาวนานนับศตวรรษ
แสงจันทร์คืนนี้สว่างนัก มาริญาเงยหน้ามองเห็นดวงจันทร์กลมโต ระบาย
ลมหายใจเข้าออกลึกๆ ก่อนย่ำเหยียบบนพื้นทรายด้วยเท้าเปล่าลัดเลาะโขดหินให้ห่าง
จากกระโจมมากที่สุด

ก่อนอาทิตย์จะลับขอบฟ้า เธอสังเกตเห็นหินก้อนใหญ่หลายก้อนลึกลงไปใน
ดงไม้ ตรงนั้นน่าจะเป็นปราการชั้นดีสำหรับผู้พิสมัยความเป็นส่วนตัว เป็นอย่างที่เคย
ไว้ ก่อนหินใหญ่ต่ำทงมีบดบังทัศนียภาพเบื้องหลังได้เป็นอย่างดี บริเวณนั้นยังมี
ก้อนหินใหญ่น้อยอีกหลายก้อน เธอวางชุดที่เตรียมมาลงบนหินก้อนเล็กใกล้มือ
จากนั้นนั่งลงพักน้ำ สัมผัสความเย็นฉ่ำของน้ำส่งผ่านนิ้วมือขึ้นสู่สมอง มาริญาไม่รีรอ
สายน้ำสะท้อนแสงจันทร์กำลังเชิญชวนให้เธอลงไปสู่อ้อมกอดของมัน

ซารีฟมวดคิ้วหันกลับไปเบื้องหลัง แอ่งน้ำในโอเอซิสเล็กๆ แห่งนี้เป็นสถานที่
คุ้นเคยสำหรับนักเดินทางเช่นเขา ทุกเม็ดทราย ต้นไม้ ก้อนหิน และสายน้ำล้วนแต่
เป็นส่วนหนึ่งของความทรงจำ แม้ปิดตาสนิทยังสามารถเดินเข้าออกได้ไม่มีวัน
หลงทางหรือต้องระแวงตระวังภัยใดๆ

ชายหนุ่มจดปลายเท้าอ้อมไปยังอีกด้านหนึ่งของแอ่งน้ำ แสงจากดวงจันทร์
อาจช่วยนำทางใครหลายคน แต่ไม่ใช่กับเขา สายตาประจักษ์เหยี่ยวจ้องหาเหยื่อ
ทำหน้าที่ได้ดีแม้ในคืนมืดสนิท แต่ไม่จำเป็นเลยในเวลานี้ เพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่
เบื้องหลังโขดหินใหญ่คือร่างงามของสตรีที่สะท้อนแสงจันทร์จนเหมือนเปล่งรัศมี
ออกมานั้นตรึงสายตาของเขาไว้จนต้องหยุดการเคลื่อนไหว

ผมสีเข้มเกล้าสูง ส่วนเล็กน้อยเท่านั้นละตกลงมาระต้นคอและไหล่ เผยให้
เห็นลำคอระหง บ่าบอบบางเคลื่อนไหวช้าๆ ตามจังหวะ แขนกำลังยกขึ้นลูบไล้ลำตัว
แผ่นหลังขาวนวลลงจนถึงเอวคอดกิ่วโผล่พ้นผืนน้ำ อุ้งมือเล็กวักน้ำขึ้นราดรดตัว
หยดน้ำเกาะพร่าทั่วแผ่นหลัง ดูคล้ายละอองฝนบนกระฉีกสีที่ไม่ปาน

ซารีฟเพ่งมองสิ่งที่สะท้อนแสงจันทร์เป็นประกายบนแผ่นหลังขาวลออ
สายสร้อยพร้อมจี้เล็กๆ ที่เขายากเห็นเหลือเกินกว่ามันเป็นรูปอะไร...

ใช้นักเดินทางจะไม่เคยเห็นความงดงามของสตรีมาก่อน แต่สำหรับเขาแล้ว สิ่งที่น่าทึ่งอยู่เบื้องหน้าคือความงามเท่าที่ธรรมชาติจะสร้างสรรค์มาบนโลกใบนี้ ก่อนสายตาจะได้ชื่นชมความงามตามใจปรารถนา ร่างนั้นก็ไหลสะท้อนพร้อมกับลดตัวลงเป็นหนึ่งเดียวกับสายน้ำเพื่อป้องกันตัวเองจากเสียงแปลกปลอมที่เขาเองก็จะได้ยิน

“ใคร...นั่นคุณหรือพี่?”

ภาษาอังกฤษชัดเจนหลุดออกมาจากเจ้าของร่างงดงามไม่ผิดแน่ ชารีฟย่อตัวลง อาศัยโชดหินเป็นที่กำบัง มองฝ่าความมืดไปยังดงไม้ทิศทางที่คาดว่าจะเป็แหล่งกำเนิดของเสียงประหลาด นานนับนาที ทว่ายังไม่มีใครออกมาแสดงความรับผิดชอบ แล้วเมื่อเขาหันกลับไปยังโชดหินใหญ่ หญิงสาวผู้ซ่อนตัวในสายน้ำกำลังเอื้อมมือหยิบเสื้อผ้ายับรื้อแล้วเธอก็ใช้มันห่อคลุมร่างกายทั้งที่ตัวยังแช่อยู่ในน้ำ เสร็จแล้วจึงก้าวขึ้นจากน้ำอย่างระแวดระวัง

นักท่องทะเลทรายยังไม่ออกจากที่ซ่อน ไม่ใช่เพราะกลัวใครบางคนจะจับได้ว่า เขากำลังแอบดูเช่นเดียวกัน เพียงเพราะเขายังไม่หายตะลึงลานกับภาพเมื่อครู่ เจ้าของแผ่นหลังอันงดงามที่เขาอยากเห็นใบหน้าของเธอเหลือเกิน

มารีญาพยายามซ่อนดวงหน้าของตนไว้ในผ้าคลุมสีดำอย่างมิดชิด

เหตุการณ์เมื่อคืนนำความรู้สึกไม่ปลอดภัยมาให้ ความหวาดระแวงบอกว่ามีใครบางคนเฝ้าจับตาเธออยู่ ตอนเช้าจึงเฝ้าสังเกตอาการปฏิกิริยาของทุกคน ไม่มีใครผิดปกติ แม้กระทั่งคนนำทางผู้ซึ่งไม่เคยสบตากับเธอเลยสักครั้ง กระทั่งตอนสายหญิงสาวจึงละความพยายามแล้วมุ่งหน้าเดินทางต่อ ความเหน็ดเหนื่อยจากระยะทางกลางทะเลทรายทำให้เธอลืมเรื่องนั้นเสียสนิทกระทั่งบ่าย หลังจากพักผ่อนและให้อาหารอูฐแล้วทั้งหมดก็มาถึงค่ายทหารขนาดใหญ่ คนนำทางแนะนำให้พวกเขาหลบซ่อนอยู่ใต้เงาของสันทรายอีกฟากฝั่งของค่ายทหาร เพื่อให้ป่าซาใช้กล้องส่องทางไกล

ป่าซาลดกล้องลง ดวงตากร้านประสบการณ์มุ่งตรงไปยังค่ายทหารร้าง เวลาแห่งการรอคอยสิ้นสุดลง เขาขยับตัวเดินกลับไปอยู่พร้อมพลดลัมภาระลง พยักหน้าให้ลูกทีมของเขาในหน้าที่ต่อมา ทุกคนมีสีหน้าบ่งบอกถึงความอึดอัดใจไม่น้อย กระนั้นก็ทำตามอย่างเชื่องช้า เสน่ห์เบ่งสั้ภาระออกเป็นสองส่วน สำหรับตัวเองและพี่

ชารีฟมองลูกทัวร์ของเขาเจียๆ จนกระทั่งหญิงสาวเพียงคนเดียวของกลุ่มแบกสัมภาระขึ้นป่า เดินตามไปสมทบ เขาจึงเอ่ยขึ้น

“พวกคุณจะเข้าไปในนั้นหรือ”

กลุ่มนักข่าวหันกลับมา พอดีกับคนนำทางเดินมาถึง ปาชาสบตาเจ้าของคำถาม

“ขอโทษ” เขาวิ่งเข้าไปในหอสัมภาระ หยิบถุงเล็กใบหนึ่งออกมายื่นให้อีกฝ่าย

“ค่าจ้างรวมขากลับ” ปาชาพูดหนักแน่น พยักหน้าให้คนนำทางแล้วหันหลังเดินไป

“มันไม่ใช่ค่ายร้างอย่างที่คุณเข้าใจ ไม่ว่าคุณจะไปทำอะไร ผมมีข้อเสนอว่า...อย่า”

ปาชาถอนหายใจหันกลับมาอีกครั้ง คนนำทางเลิกคิ้ว

“แต่ถ้าหากคุณยืนยันเช่นนั้น ผมขอแนะนำให้เธออยู่ที่นี้” พลันสายตาของเขาก็เบนจากผู้อาวุโสมายังภรรยาของอีกฝ่าย และนั่นทำให้เขาเห็นความไม่สบายใจเคลื่อนไหวอยู่ในดวงตาของทุกคน มากน้อยคละเคล้ากันไป รายที่หนักหน่วงเห็นจะเป็นชาวตะวันตกทาสีฟ้านามว่าพีท

“ขอบคุณชาร์ที่ให้ความหวังของผมเป็นจริง ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นได้โปรดรอผมอยู่ที่นี้ และถ้าเราไม่กลับออกมาก่อนอาทิตย์ตกดิน คุณก็กลับไปได้เลย หวังว่าคราวหน้าหากมีโอกาสมายังทะเลทรายแห่งนี้จะได้พบคุณอีก” ชายอาวุโสโค้งมือรีบแล้วเร่งฝีเท้าบ่าหน้าไปยังค่ายทหารสุดปลายทาง

“นึกแล้วว่า คุณต้องเสียสติ!” ชาร์ฟตะโกนไล่หลังแต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับจากอีกฝ่าย คนอื่นๆ ก็ทิ้งสายตาลงเลกกับสีหน้าไม่สู้ดีนักแทนคำอ้ออ อาจเพราะต่อจากนี้ต้องแบกน้ำหนักตัวและสัมภาระด้วยตนเองกับระยะทางครึ่งกิโล

บอกได้เลยว่าชาร์ฟไม่สนใจ ดวงตาสีเทาจับจ้องอยู่ที่ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนสิ่งเดียวที่โผล่พ้นออกมาจากผ้าคลุมสีดำ มันเต็มไปด้วยคำถามและอยากค้นคำตอบจากเขาเต็มทน ขณะที่เขาขยับก้าวไปหาเธอเพื่อเหนี่ยวรั้งให้รอ ‘สามี’ อยู่กับเขา เสียงเรียกข้างหลังก็ดังขึ้น เธอหันกลับไปแล้วพยักหน้าให้เจ้าของดวงตาสีฟ้า ก่อนก้าวตามไปนั้นหญิงสาวยังหันกลับมามองด้วยความสับสน อึดใจก็ยกสัมภาระกอดไว้แนบอกก่อนจะก้าวไปหาคนที่ยืนรออยู่

ชาร์ฟขยับปากแต่ไม่มีคำพูดหลุดออกมา ‘ไม่ใช่เรื่องของเรา’ ดวงตาสีเทาหม่นลง แม้ว่ายากให้มันเป็นเช่นนั้นเหลือเกินก็ตาม

ค่ายทหารร้างเจียบเหงาวังเวงสมกับถูกล่อยให้ร้างมานานกว่ายี่สิบปี

เบื้องหลังรั้วลวดหนามคืออาคารชั้นเดียว ดูเผินๆ เหมือนประติมากรรมจากเมืงทราย ทุกส่วนถูกออกแบบให้กลมกลืนกับธรรมชาติ หากไม่สังเกตให้ดีอาจไม่รู้เลยว่า มีสถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่กลางภูมิประเทศแห้งแล้ง ตรงกลางของตัวอาคารมีหอคอยสูง ใช้สังเกตการณ์ในระยะไกล คณะเดินทางมุ่งสู่สถานที่แห่งนั้นใกล้เข้าไปเรื่อยๆ สองขา เต็มไปด้วยริ้วแรง สวนทางกับจิตใจที่มีแรงเหลือพอสำหรับหันหลังให้มันเท่านั้น

มารีญาไม่ใช่คนกล้าหาญอะไร สิ่งเดียวที่รั้งเธอไม่ให้วิ่งหนีคือความอยากรู้ ‘การสำรวจค่ายทหารร้าง’ นั่นคือคำสั่งที่ได้รับ ทุกคนอยากรู่ว่าค่ายร้างซ่อนอะไรไว้ ซึ่งพวกเขาก็อยากเป็นส่วนหนึ่งในการเผยแพร่ความลับของค่ายทหารเรื่องอำนาจ ในอดีต ในขณะที่นักข่าวต้องประสบการณืก็อยากรู่ว่าตัวเองมีประโยชน์ต่อการกิจ ที่สุ่มเสี่ยงและต้องใช้ความเชี่ยวชาญด้านการเอาตัวรอดสูงแค่ไหน คำตอบอยู่หลัง รั้วลวดหนามนั้น

ช่างภาพคิมถือสัมภาระน้อยกว่าสองหนุ่ม แต่ความหนักใจของเขากลับมาก เป็นเท่าทวีเมื่อก้าวเข้าสู่อาณาบริเวณที่เคยมีชีวิตในอดีต มือข้างหนึ่งเกาะเอาไว้ตลอด เวลา ดวงตาเล็กหยิกวาดไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง แต่ก็เหมือนทะเลทราย ไม่ว่าจะ มองไปทางไหนก็ไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ ยกเว้นสิ่งก่อสร้างเบื้องหน้าเท่านั้น

มารีญานึกอยากจะทำอะไรสักอย่างกับนักข่าวอาวุโสเรื่องความรอบคอบก่อนหลัก ประตุเหล็กเข้าไป เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีความมั่นใจจนอาจไม่ได้ยินคำทัดทานจาก คนท้ายแถว เธอก็เก็บคำพูดไว้ใต้ผ้าคลุมหน้าและเดินตามไปอย่างเงียบๆ ทำทางเขาคงไม่รู้ว่าความมั่นใจของเขากลายเป็นความบ้าบิ่นอย่างประหลาด

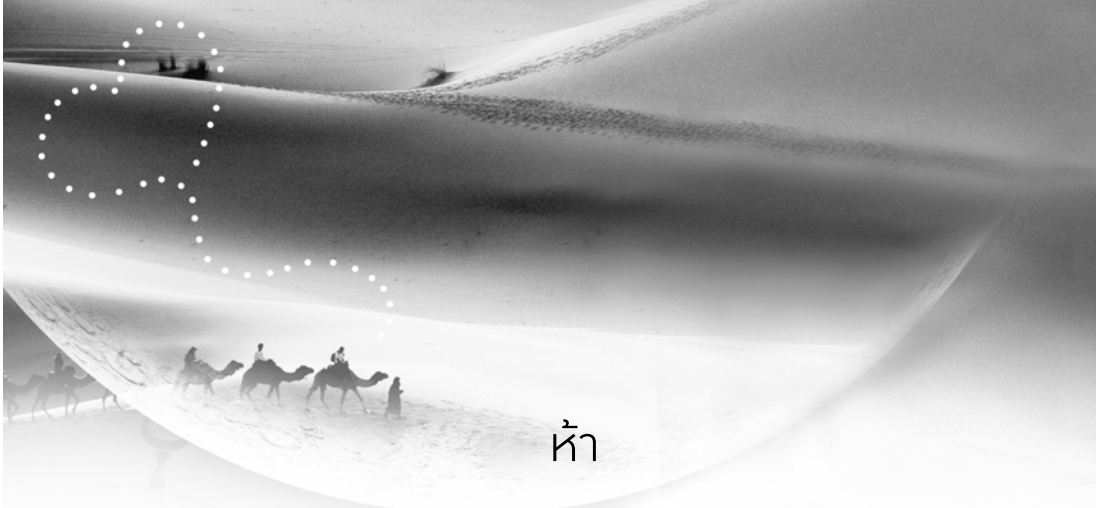
ภายในค่ายทหารร้างโล่งเช่นเดียวกับภายนอก สิ่งของเครื่องใช้มีเพียงโต๊ะยาว หลายตัวคล้ายโต๊ะในโรงอาหารในโรงเรียนมัธยม รอยบนฝาผนังแสดงให้เห็นว่า ครั้งหนึ่งเคยแขวนภาพวาดสายตาผู้มาเยือน นั่นคือสิ่งเดียวที่ยืนยันว่าสถานที่แห่งนี้ เคยมีสิ่งมีชีวิต ปาชาลั๊วกระดาศาออกมาแล้วฟ่งฝ่าความสลับมองมันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเดินข้ามห้อง คนที่เหลือเดินตามแล้วสังเกตเห็นว่ามึประตูปานเล็กซ่อนอยู่ตรงมุม นั้น

นักข่าวอาวุโสออกแรงผลักไม้ก็ครั้งประตูก็เปิดออก ฝุ่นจำนวนมากกระจาย ออกมาและลอยคลุ้งอยู่ในอากาศอย่างอื้ออึงจนใครบางคนเกือบจามออกมา โชคดีเขาไหวตัวทัน รีบปิดปากตัวเองก่อนเสียงจะสะท้อนเข้าไปข้างใน

เป็นการกระทำที่เสี่ยงเหลือเกิน มาริญาอดกลัวไม่ได้ขณะเดินตามเข้าไปในช่องแคบๆ แสงสว่างจากไฟฉายของปาชาและพีทไม่ได้ช่วยส่องเข้าไปในจิตใจของเธอเลย ตอนนั้นเธอได้กลิ่นของความหวาดระแวงล้อมรอบตัวราวกับว่าเป็นอากาศหายใจ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะเธอเดินในตำแหน่งของพีทซึ่งกลายเป็นผู้รังทำยในขณะที่คิมเดินนำเธอห่างไม่กี่ก้าว ยิ่งเห็นมือของเขากุมเอวแน่น ยิ่งใจคอไม่ดีได้กลิ่นอันตรายโผล่ออกมาตลอดเวลา

ทางแคบๆ นั้นเปลี่ยนเป็นชันบันได อาคารเล็กภายนอกเป็นเพียงการจัดฉากแต่แท้จริงแล้วกองบัญชาการตั้งลึกลงไปใต้ดินหลายเมตร ชันบันไดนั้นยาวเอาเรื่องทีเดียว หลายครั้งมาริญาสะดุดขากระโปรงของตัวเอง เรียกความหงุดหงิดและอาการขวัญอ่อนจากคนนำหน้า ส่วนพีททำหน้าที่จุดรั้งไม่ให้เธอเข้าใกล้คนซีโมโหมากไปกว่านี้

เดินมาเกือบ 15 นาทีชันบันไดก็สิ้นสุดลงพร้อมๆ กับที่แสงไฟในมือปาชาดับลง แต่บริเวณเบื้องหน้าเขามีแสงจากตะเกียงสองดวงเหนือประตูเหล็กคนละข้างตรงขั้นสุดท้ายของบันได มาริญาชะเง้อมองผ่านชายตัวสูงสามคน ได้ยินเสียงปาชาพึมพำบางอย่างแล้วเคาะประตูเป็นจังหวะ เธอสงสัยเหลือเกินว่าเขาจะทำอย่างนั้นไปทำไม คำสั่งให้สำรวจค่ายทหารร้างผุดขึ้นในสมอง แล้วคำตอบของเธอก็ได้รับการเฉลยเมื่อประตูบานนั้นถูกเปิดออกจาก ‘ข้างใน’

ห้า

แสงไฟภายในห้องสว่างเหมือนอยู่กลางทะเลทราย โต๊ะยาวสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ตั้งกลางห้องโถงอันกว้างขวางนั้นประกอบด้วยเครื่องมือทันสมัยประเภทวิทยุสื่อสาร คอมพิวเตอร์ประสิทธิภาพสูง และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หลากหลายประเภทซึ่งล้วนแล้วแต่ใช้สำหรับงานด้านการทหาร ที่สำคัญคือมันยังทำงานอยู่ สายตาของมารีญาไม่ได้หยุดอยู่กับชายสวมเครื่องแบบทหารคนใดคนหนึ่ง ในจำนวนนับสิบคนซึ่งยืนอย่างเป็นระเบียบตามจุดต่างๆ

ตรงหัวโต๊ะมีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ ใบหน้าของเขาบ่งบอกความเป็นชาวทะเลทราย หนวดเคราสีดำแทบปกคลุมริมฝีปากทำให้เขาน่าเกรงขาม ยิ่งดวงตาสีดำลึบยามกวาดมองผู้มาใหม่ก่อให้เกิดจินตนาการอันไม่ชวนสร้างความปลอดภัยให้แก่ผู้ถูกมองเท่าไรนัก

ไฉนว่าทหารเป็นอันตรายต่อการกิจครั้งนี้ เธอไม่ได้รู้สึกไปเองหรือใช้ไหมว่าเพื่อนร่วมงานอีกสามคนยกเว้นปาซาร์รู้สึกละอายใจด้วยกัน คิมเหงือแตกเมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนในชุดพรางทหารที่มีอาวุธครบมือ รวมทั้งเครื่องยิงจรวดขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในห้องซึ่งเปิดประตูไว้เผยให้เห็นอาวุธนานาชนิดราวกับเป็นคลังแสง

“มาแล้วหรือ นึกอีกสองวันจะได้พบพวกคุณเสียอีก” คนหัวโต๊ะกล่าวอย่างอารมณ์ดี

“ผมรอขนาดนั้นไม่ได้หรอกท่านนายพล...คุณก็รู้” ปาซากล่าวเรียบๆ

ปราศจากความวิตกกังวลดังเช่นตอนเดินทาง

นายพลหัวเราะลั่น เสียงสะท้อนทั่วห้องใต้ดินช่างน่าขนลุกสำหรับผู้มาใหม่เหลือเกิน

“แน่ละ นายของคุณพูดถึงกิตติศัพท์เรื่องความใจร้อนของคุณให้ผมฟังแล้ว ถ้าอย่างนั้นเรามาตกลงธุรกิจกันเลยดีกว่า” นายพลชาวอาหรับพยักหน้าเบาๆ

ปาชานั่งลงตามคำเชิญ นายทหารนับสิบคนเดินกระจายตัวโอบล้อมผู้มาเยือน มาริณารู้สึกถึงความเย็นที่แผ่ซ่านทั่วลำคอและแผ่นหลัง แม้ว่าเธออ่อนด้อยต่อการเผชิญหน้ากับผู้มีประสงค์ดี แต่เธอก็ไม่ไร้เดียงสาจนไม่รู้ว่าการกระทำของอีกฝ่ายมีความหมายในเชิงข่มขู่แค่ไหน เธอเหลือบตามองฟิท เขาดูสงบเยือกเย็นเหมือนยืนอยู่ในห้องประชุมผู้บริหารสำนักข่าว ขณะที่ช่างภาพชาวอิสราเอลต่างต่ำเพื่อจะให้เห็นใจว่าไม่เผลอสบสายตาหาหน้าไม่ทราบสังกัดเข้า

“ข้อแลกเปลี่ยนของเราคืออะไร...”

คำพูดของนายพลถูกเติมเต็มด้วยการพยักหน้าของปาชา ฟิทกับเฮนรี ยกกระเป๋ามาวางไว้บนโต๊ะ นายพลเลิกคิ้วข้างหนึ่งให้ทหารข้างกาย รายงานเดินมายังโต๊ะและเปิดกระเป๋าทิ้ง

“มันช่างงดงามอะไรแบบนี้”

คำสรรเสริญของนายพลไม่เกินจริงไปแม้แต่น้อย ทั้งแจกันใบเล็ก รูปปั้นสัตว์ในตำนานฝังเครื่องประดับแวววับยามต้องแสงไฟ หัวคทาประดับพลอยล้ำค่า และอื่นๆ อีกสามสี่ชิ้นนั้นล้วนแต่เป็นทรัพย์สินสมบัติจากคลังใต้ดินของผู้นำประเทศคนที่เพิ่งถูกมหาอำนาจของโลกโค่นล้มอำนาจเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา เวลานี้มาริณารู้แล้วว่าทำไมเฮนรีถึงเดินทางเข้ามายังประเทศนี้ในฐานะเศรษฐีจากแดนไกล สิ่งของที่เขาประมูลมาได้ก็น่าอยู่ต่อหน้านายพลผู้เรืองอำนาจ คำถามต่อมาคือ สำนักข่าวต่างประเทศชื่อดังยอมแลกมันกับอะไร

“นั่นที่เหลืออีก...” นายพลทิ้งคำถามไว้ก่อนเหลือบมองผู้มาเยือน สุดท้ายหยุดอยู่ที่ชายชาวอาหรับสูงวัย เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้า จึงหัวเราะออกมาอย่างชอบใจ

“ดี! ผมชอบทำธุรกิจกับคนอังกฤษ เห็นได้ชัดว่าจริงใจกว่าพวกอเมริกันย๊าๆ”

“เมื่อเรียบร้อยแล้ว ผมขอดู...”

“ได้เลย” โดยไม่ต้องฟังปาชาพูดจนจบ นายพลผู้กำลังปรี่ตากับของแลกเปลี่ยนนั้น

หันไปสั่งลูกน้องทันที

มารีญารู้โดยสัญชาตญาณว่าคำตอบที่อยากรู้จะปรากฏขึ้นอีกไม่กี่นาทีต่อมา นายทหารหน้าตาดีดุนกลับมาพร้อมกับ ‘ใครบางคน’

“เมท ซิมเมอร์แมน!”

เกิดอะไรขึ้น! ภารกิจการสำรวจค่ายทหารร้างเพื่อยืนยันว่าครึ่งหนึ่งประเทศเล็กๆ โอบล้อมไปด้วยทะเลทรายแห่งนี้สามารถต่อกรกับเหล่าพันธมิตรตะวันตกได้ อย่างไร มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์หลังจากอเมริกาออกมาประกาศว่าจะตัดความช่วยเหลือประเทศที่มีการปกครองโดยทหาร แต่กลับกลายเป็นว่า การสำรวจค่ายทหารร้างคือ จุดหมายหลอก แท้จริงแล้วคือการช่วยเหลือนักข่าวคนหนึ่ง ซึ่งเธอไม่เคยรู้มาก่อนว่า เขาถูกจับ มันอาจไม่น่าตกใจนักถ้าเขาไม่ใช่ทายาทของเอ็นบีเอส และเป็นผู้ชายที่เธอ มอบสายตาให้เสมอ

ชายหนุ่มรูปร่างผอมโซท่าทางอดโรยเดินตามแรงดึงดูดของนายทหารคนหนึ่ง เสี่ยงโชตรวนลากตามจังหวะเดินก่อให้เกิดความไม่สบายใจแก่ผู้มาเยือนยิ่งนัก ผมสีน้ำตาลอมทองยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง และเมื่อเขาเงยหน้า ดวงตาแห่งผาสุกไร้ความหวัง มองผ่านความพรัมพรึงจากการปรับแสงหลังต้องอยู่ในที่มืดมาเป็นเวลานาน นั่นเอง ทำให้เขาไร้อารมณ์ยิ่งนักเมื่อพบหน้านักข่าวร่วมสำนัก

จามาล ปาซา ลูกชิ้นจากแก้อั้เดินเข้าไปหานักโทษสกรปรกแทบยืนไม่อยู่ คนนั้น เขาจับใบหน้าชูปตบและกวาดดวงตามปลาบไล่มองอย่างพิจารณา

“สบายใจได้ นั่นเพื่อนคุณตัวจริงเสียงจริง” นายพลพูดอย่างอารมณ์ดี

“แล้วทำไมเขาถึงเป็นแบบนี้” น้ำเสียงของปาซาแสดงความไม่พอใจ หนวดเครารกครึ้มของอีกฝ่ายปิดบังใบหน้ามากกว่าครึ่ง ถ้าไม่ใช่คนคุ้นเคยมาก่อน เขาอาจยกเลิกการแลกเปลี่ยนครั้งนี้

“เราไม่ให้อภิสิทธิ์นักโทษจนกว่าจะได้รับข้อเสนอนที่น่าพอใจ” มันเกิดขึ้นเมื่อเดือนก่อน หลังจากนักข่าวจากสำนักข่าวชื่อดังเดินทางเข้ามาในประเทศนี้ได้เมื่อสี่เดือนที่แล้ว เมื่อเขาเหยียบย่างเข้ามาในอาณาเขตของกลุ่มความขัดแย้งก็ถูกจับกุมทันที เพียงสามวันข่าวการถูกจับเป็นตัวประกันของเขาก็ถูกส่งไปยังสำนักข่าวต่างประเทศที่ลอนดอน การเจรจาเกิดขึ้นหลังจากมีข้อตกลงให้ปิดข่าว ผู้บริหารสำนักข่าวไม่ยินยอมให้ทายาทของเขาตกเป็นหัวข้อข่าวทั่วโลก เพราะมันจะทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตของตัวประกัน

หลายเดือนที่ผ่านมาการเจรจายังคงมีขึ้นอย่างต่อเนื่องท่ามกลางความหวาดวิตกของครอบครัวตัวประกัน ซึ่งก็คือผู้บริหารสำนักข่าวนั่นเอง ทรัพย์สินสมบัติหายากจำนวนมหาศาลของอดีตผู้นำประเทศไม่ใช่ปัญหา แต่เงื่อนไขข้อสุดท้ายนี้...

จนในที่สุดโชคก็เข้าข้างพวกเขา เมื่อของแลกเปลี่ยนครบถ้วนตามที่อีกฝ่ายต้องการแล้ว จามาล ปาซา จึงเป็นผู้ติดต่อบริษัทประกันภัยซึ่งรับประกันภัยการร้ายไปแล้ว และการเดินทางจึงเริ่มขึ้น

มันไม่ใช่เรื่องง่ายนักกับการเดินทางเข้ามายังประเทศที่คุกรุ่นสงครามเพื่อติดต่อกับฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลในปัจจุบัน นายพลคือตัวแทนของกลุ่มอำนาจเก่าที่ถูกโค่นล้ม ซึ่งล้วนแล้วแต่กระจายตัวอยู่ตามทุกส่วนของประเทศ กองบัญชาการอยู่ที่ค่ายโปลิเกล พวกเขาพยายามลิดรอนอำนาจของกลุ่มอำนาจใหม่ด้วยการจับชาวต่างชาติมาเป็นตัวประกัน และคาดว่าจะสังหารหากอีกฝ่ายไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้อง มันได้ผลดีนักเพราะนานาชาติต่างวิตกกับความปลอดภัยของประชาชนของตน จึงกดดันให้รัฐบาลทำตามข้อเรียกร้องของนายพล เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาหนึ่งปี จนเมื่อนักข่าวของสำนักข่าวต่างประเทศชื่อดังแห่งกรุงลอนดอนเดินทางเข้ามา ความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้นพร้อมกับข้อเรียกร้องที่แตกต่างไปจากทุกครั้ง...

“ทำไมเขาถึงไม่รู้สึกละ” แม้ปาซาจะพยายามบีบใบหน้าเคลื่อนไหวนั้นแรงเท่าไร แต่ปฏิกิริยาตอบกลับคือความเฉยเมยและเลื่อนลอย

“อย่างน้อยคุณก็เคยเป็นพลเมืองของที่นี่ น่าจะรู้ว่าจะเบี่ยงปฏิบัติต่อนักโทษเป็นยังไง”

เห็นได้ชัดว่าปาซาหมดความอดทนสำหรับการตอบสนทนากับนายพล เขาพยักหน้าให้ชายหนุ่มทั้งสาม พื้กับเฮนรี่ก้าวยาวๆ มารับตัวแมท ทั้งสองหัวปิกนักโทษที่เพิ่งปลดตรวนออกหมาดๆ เดินกลับไปสมทบคนที่เหลือ

“ลาก่อนท่านนายพล หวังว่าเราจะไม่ได้เจอกันอีก” จามาล ปาซา ค้อมศีรษะเล็กน้อย ขณะนายพลร่างท้วมใช้นิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ อย่างอารมณ์ดี

“อย่าคาดหวังมากนัก ตราบใดที่ยังมีนักข่าวต่างชาติล้ำเข้ามาในถิ่นของผม...แน่นอนละ ผมหมายถึงประเทศนี้”

มารีญาคิดว่าผู้คาดหวังเกินไปคงเป็นอีกฝ่ายมากกว่า ผู้ถูกชิงอำนาจกลายเป็นกลุ่มอำนาจเก่าไปแล้วนั้น ยากจะก้าวขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุดของอำนาจ แม้มีความ

มุงมันจริงแต่เส้นทางนั้นต้องสังเวด้วยเลือดของประชาชนอันเป็นส่วนประกอบขึ้น
สำคัญของการว่าประเทศ

ปาซาไม่ตอบโต้ บางทีเขาอาจเกียจคร้านเกินกว่าจะเอ่ยคำใดๆ ออกมายาม
เมื่อเห็นสภาพพายุทพร้อนต่อไปของสำนักข่าวที่ซึ่งเป็นแหล่งเพาะพันธุ์อำนาจของเขา
ในที่สุดจึงหันหลังให้นายพลแล้วเดินจากมาอย่างรวดเร็วเหมือนกลัวอีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจ

เขารู้กับพีทหัวปีกนักโทษเดินตาม ส่วนคิมแทรกลำดับที่สามของมารีญา เธอ
จึงจำใจเดินรั้งท้ายด้วยใจประหวัดหลังจากเห็นสายตาทุกคน โดยเฉพาะนายพล
ผู้กระหายอำนาจที่มองมา

“เฮ้!” หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว ยังไม่ทันก้าวพ้นประตูร่างของเธอก็ถูกตรึงไว้ด้วย
ความแข็งแรงของนายทหารคนหนึ่ง

“มารี!” พีทได้ยินความผิดปกติ เขาปล่อยมือจากตัวประกัน ผลักข้างภาพ
ชาวเกาหลีให้พ้นทาง ตรงไปยังประตูที่เปิดค้างไว้

“ปล่อยเธอ!” น้ำเสียงของพีทดังก้องห้องใต้ดิน มารีญาตื่นสุดแรงแต่ไม่ช่วยให้
หลุดออกจากการล็อกตัวของนายทหารคนนั้น

เกือบสองชั่วโมงหลังจากลูกทัวร์ของชาร์ฟเดินฝ่าเปลวแดดเข้าไปในโปลิเกล
ค่ายทหารร้างที่ซึ่งในอดีตใช้กักขังอิสรภาพของชาวอาหรับคนแล้วคนเล่า หลังจาก
พวกเขาเคยทรมานแล้ว มูลค่าชีวิตของพวกเขาจึงเท่ากับศูนย์ นั่นไม่เพียงพอ
สำหรับต่อลมหายใจ ทำให้ชาร์ฟค่อนข้างกังวล

นักท่องทะเลทรายสงสัยเหลือเกินว่าผู้ว่าจ้างของเขามีจุดประสงค์ใดในการ
เยี่ยมเยือนสถานที่อันมีประวัติน่าสะพรึงกลัวแห่งนี้ กาลเวลาไม่ได้ลดทอนอันตราย
ราวกับปีศาจร้ายซ่อนตัวในรัตติกาลรอคอยโอกาส

เขาได้ยินเรื่องการเดินทางอันยากลำบากมายังเมืองบาร์ตของนักข่าวกลุ่มหนึ่ง
ในสายตาชาวโลกสงครามสิ้นสุดกว่าหนึ่งปีแล้วก็จริง แต่ภายในสังคมอาหรับเล็กๆ
การช่วงชิงอำนาจเพิ่งเริ่มต้น มันปลุกความรู้สึกต่อต้านมหาอำนาจต่างชาติซึ่งฝังอยู่ใน
กระแสเลือดขึ้นมามากครั้ง ชาวต่างชาติมากมายถูกจับเป็นตัวประกัน ทำให้ประเทศนี้
ขาดรายได้จากการท่องเที่ยวมาช่วงระยะเวลาหนึ่ง ทว่าพวกเขากลับไม่เคยขาดแคลน
‘ตัวประกัน’

นักข่าวคือ ‘ชาวต่างชาติ’ เพียงกลุ่มเดียวที่หาญกล้ายืนบนผืนแผ่นดินที่

รังเกียจพวกเขาเหลือเกิน มันจึงกลายเป็นเป้าหมายโดยปริยาย แต่นักข่าวกลุ่มนี้กลับไม่หวั่นเกรงอันตรายแม้แต่น้อย ดังนั้นเมื่อนักข่าวกลุ่มใหม่เดินทางข้ามพรมแดนมาถึง ชาร์ฟจึงรีบยึดเยียดตัวเองให้เป็นจุดสนใจของพวกเขาเพื่อสืบหาจุดประสงค์ที่แท้จริง

บัดนี้เขายืนประจันหน้ากับค่ายทหารร้าง ที่ซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความเจ็บปวดและแว่วเสียงความทุกข์ทรมาน เสียงลมฝ่าความร้อนหอบพัดฝุ่นทรายปกคลุมรอบตัวดังขึ้นข้างหูราวกับวิญญาณที่ถูกจองจำกำลังเพรียกร้องขอให้ช่วยปลดปล่อย ชาร์ฟอยากจะช่วยปลดพันธนาการให้พวกเขาให้แทบขาด ติดตรึงสถานะของเขาในขณะนี้ เป็นเพียงผู้นำทางเท่านั้น

ตะวันเคลื่อนคล้อยนำความแผดร้อนปะทะแผ่นหลังของคนนำทาง ถึงเวลานัดหมายแล้วแต่ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของลูกทัวร์ ชาร์ฟเฝ้ามองระแวก ดวงตาสีเทาภายใต้ผ้าคลุมบางมองฝ่ารั้วลวดหนาม จุดหมายคือประตูเหล็กบานใหญ่ซึ่งยังคงปิดสนิทดังเช่นก่อนลูกทัวร์ของเขาจะเดินเข้าไป หรือบานประตุนั้นเปิดต้อนรับเฉพาะผู้ประสงค์ ‘เข้าไป’ เท่านั้น

ความคิดของเขาสะดุดลงพร้อมม่านตาขยายออก เงาดำก้อนหนึ่งแทรกผ่านประตูเหล็กซึ่งเปิดแง้มเพียงเล็กน้อยออกมา ชาร์ฟคิดว่ากล้องส่องทางไกลข้างตัวขึ้นมา สิ่งที่ได้เห็นจากการมองผ่านเลนส์ขยายนั้นสร้างความพรั่นพรึงยิ่งนัก เขาลุกขึ้นโดยไม่ละสายตาแม้แต่นิดเดียว

ชาร์ฟยืนนิ่งเช่นนั้น ดวงตาสีเทามองภาพกลุ่มคนสลัดกับประตูเหล็กเบื้องหลังจินตนาการอันเป็นบ่อเกิดจากการซึมซับประวัติศาสตร์สถานที่แห่งนี้ทำให้เขาคิดถึงกลุ่มควันสีดำที่ตามออกมาปกคลุมบรรดาผู้ซึ่งก้าวเดินออกมาจากประตู และเตรียมกระชาควิญญานคนเหล่านั้นกลับเข้าไป ‘คนนำทาง’ ระบายความคิดอันหนักหน่วงทางลมหายใจ เมื่อมองเห็นคนกลุ่มนั้นโดยไม่ต้องมองผ่านเลนส์อีก

“เกิดอะไรขึ้น ทำ...” เขาชี้ไปยังชายหนุ่มเจ้าของผมสีน้ำตาลแดงซึ่งชายแดนโสมพยุงอยู่ ไม่ใช่สิ ล็อกตัวเอาไว้ในสภาพทุลักทุเล ลักษณะของฝ่ายนั้นสะบักสะบอมราวกับเดินฝ่าเข้าไปในวงตะลุมบอนของคนสองกลุ่ม

“อย่าเพิ่งถาม เราต้องรีบออกจากที่นี่” ปาซาเปลี่ยนจากหัวปักเป็นประคอง ‘ภรรยา’ ของเขา จังหวะเดียวกับที่เฮนรี่จูงอุลูตัวหนึ่งมาสมทบ ทั้งสองช่วยกันส่งผู้หญิงเพียงคนเดียวในกลุ่มขึ้นไปนั่งบนหลังอุลูด้วยความยากลำบาก

ชาร์ฟเก็บความสงสัยหลังจากปาซากระซิบบางอย่างแหว่เป็นภาษาอังกฤษกับคนบนหลังอูฐ

“คงทำตามความต้องการของคุณไม่ได้ การเดินทางจะช้าลงสองเท่าเมื่อเรามีคนไม่พร้อมเดินทางสองคน”

ปาซา กับ เฮนรี มองหน้ากันทันที ฝ่ายหลังทำทางเครียดมากจนกลายเป็นความหวาดวิตก ซึ่งไม่พ้นสายตาอันแหลมคมของคนนำทาง

“หุบปากแล้วทำหน้าที่ของแกะซะ!” ไม่มีใครคาด คิม ซัก ปีนออกมา นิ้วสั่นเล็กน้อยขณะสอดมันเข้าไปในช่องเหนียวไก

ผู้อูฐโหม่งเพื่อนชาวเกาหลีของเขา ไม่มีการปรามทั้งสายตาและคำพูด คล้ายเห็นด้วยกับการกระทำของฝ่ายนั้นด้วยซ้ำ เขาเดินไปยังอูฐตัวหนึ่งพร้อมกับบังคับมันให้เดินกลับมา ส่วนเฮนรีส่งสายจูงอูฐให้เขา แล้วเดินกลับไปดูแลเพื่อนด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

เฮนรี กับ คิม ช่วยกันส่งคนร่างกายสละบักสะบอมขึ้นอูฐจนสำเร็จ คิม หันกลับมามองคนนำทางอย่างขมขู่ ฝ่ายนั้นแ่่มองผ่าน ดวงตาสีเทาพิจารณาใบหน้าบอบช้ำ ก่อนประสานสายตากับดวงตาสีฟ้า นั่นทำให้ได้เห็นความเจ็บปวด อาฆาตแค้น ความทुरนทुरายอยากกลับเข้าไปในค่ายๆ เต็มเร็วๆ อยู่ในนั้น แต่เพียงแค่ว่าเขาหมดคิวเพื่อตีความหมายที่อีกฝ่ายพยายามสื่อออกมา ชาวอังกฤษอีกคนก็ชักอูฐมาประกบพร้อมพาผู้แทบไม่มีเรี่ยวแรงตามปาซาและภรรยาของเขาไป ชาวเกาหลีรั้งท้าย มือกุมเอวตลอดเวลา ทางตายังชำเลืองมองคนนำทางเหมือนจะประกาศความมีอำนาจที่ได้เป็นเจ้าของอาวุธทรงอำนาจนั้น ชาร์ฟ กระซิบสายบังเหียนแน่นก่อนหันกลับไปมองค่ายทหารร้างอีกครั้ง

เพราะเหตุใดเขาจึงรู้สึกว่ามันไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่เขาจะมาเยือน...

หก

“หากคุณต้องการไปจากที่นี่โดยเร็ว คงต้องเร่งฝีเท้าหน่อย”

ปาชามองตามคนนำทาง อาทิตย์คล้อยต่ำลงเรื่อยๆ อย่างน่าใจหาย ส่วนหนึ่งทำให้อุณหภูมิกว่าสี่สิบองศาตกลงอย่างรวดเร็ว แต่เขาไม่รู้สึกลังใจสักนิดที่ไม่ต้องผจญกับความร้อนแรงของเปลวแดด

“ผมเกรงว่าจะไม่เป็นผลดีกับ...” ปาชางงใจหึ่งคำพูดไว้แค่นั้น สายตาเลื่อนจับคนที่เขาช่วยกุ่มสายบังเหียนเป็นพี่เลี้ยงบังคับอูฐตลอดเวลา ก่อนขยาดไปยังด้านหลังซึ่งเพื่อนสายอาชีพคนหนึ่งของเขาอยู่ในสภาพไม่เหมาะสมสำหรับการเดินทางเช่นกัน

“เกิดอะไรขึ้นในนั้น ทำไมมารยาทกับเพื่อนของคุณถึง...” ชารีฟไม่ตั้งใจไล่เส้นของการเป็นคนนำทาง แต่เขามีสิทธิ์รู้หากอีกฝ่ายต้องการให้เขาพาไปถึงจุดหมายอย่างเร่งรีบ

นักข่าวอาวุโสไม่ตอบคำถาม ดวงตาเคลื่อนไปด้วยความวิตกขณะมองคนบนหลังอูฐข้างๆ

“ใช่ที่ผมอยากจะก้าวๆ เรื่องของคุณหรอกนะ แต่ในฐานะคนที่จะนำพวกคุณออกจากทะเลทราย ผมจำเป็นต้องรู้ขีดความสามารถของตัวเอง ว่าเพียงพอจะพาคนเจ็บไปถึงที่หมายในสภาพที่ยังมีลมหายใจอยู่หรือไม่” ชารีฟไม่ลืมเตือนเรื่องเสบียงและสิ่งจำเป็นบางชนิดสำหรับการเดินทางอันยากลำบาก

“ผมเข้าใจ คุณไม่ต้องห่วงเรื่องนั้น ขอแค่เหลือพอถึงโอเอซิส”

“ผมหมายถึงอาหาร...ปาชา ผมไม่ได้เตรียมตัวมาเพื่อสำหรับสถานการณ์แบบนี้”

“ถือว่าเป็นคำขอจากผม พวกเราจะอดทนให้ถึงโอเอซิส”

ชาร์ฟส่ายหน้า ถ้าไม่ใช่เพราะปาชาดูเหมือนชายสูงวัยใกล้หมดลมหายใจเข้าไปทุกทีดังเช่นตัวเลขบอกอายุของเขาแล้ว ชายหนุ่มจะต้องวางแผนการเดินทางใหม่อย่างแน่นอน

ก่อนแสงอาทิตย์จะโรยตัวจมลงกับพื้นทราย คณะเดินทางก็หยุดพัก ปาชาซึ่งปกติให้ความสนใจบรรยายของเขาก็จริงทว่าไม่ได้ใกล้ชิดเท่าตอนนี้ เมื่อตั้งกระโจมเสร็จเขาก็ผลุบหายเข้าไปในนั้นพร้อมกับภรรยา ส่วนคนอื่นๆ ก็พร้อมใจกันเข้าไปในกระโจมอีกหลังเช่นกัน ชาร์ฟนำอาหารออกมาอุ่น เพลวไฟกับกลิ่นของมันเชิญชวนให้คนในกระโจมออกมา ชายหนุ่มผมทองเดินมาเป็นคนแรก ตามติดด้วยชายชาวเอเชียซึ่งมีสีหน้าไม่เป็นมิตรและดวงตาแลดูกังวลตลอดเวลา

“ขอบคุณ” เสนรีรับซุปร้อนๆ จากคนนำทางมาเทใส่ภาชนะขนาดเล็กเหมือนฝาขวดน้ำทำจากอะลูมิเนียมอย่างดี ก่อนส่งต่อให้เพื่อนชาวเกาหลีของเขา

“เพื่อนคุณเป็นยังบ้าง” ชาร์ฟไม่เข้าใจว่าคำถามง่ายๆ ของเขาเรียกความหวาดระแวงจนทำให้อีกฝ่ายละเลยกิริยาในการสบตาคู่สนทนา เขาได้กลิ่นอายของความไม่ชอบางอย่างลอยมาแตะจมูก

“เขาหลับไปแล้ว” เสนรีดื่มซุปรจนหมดแล้วหยิบผลไม้จากห่อผ้าข้างกองไฟขึ้นมาสองผล

“เขาได้ผลมาying”

เสนรีเผลอสบตาคนนำทาง แต่แล้วก็คิดว่าไม่ควรทำเช่นนั้นเช่นเดียวกับการนั่งกินอาหารคำร่วมกัน เขาจึงลุกขึ้นเพื่อเลี่ยงการเผลอแสดงพิรุฐ

“อุบัติเหตุชนิดน้อย”

ชาร์ฟมองตามชายผมสีทองซึ่งเดินเข้าไปในกระโจมอย่างรีบร้อนจนทรายฟุ้งตามหลัง เขาเบือนสายตามายังอีกคนที่เหลือ ชายชาวเกาหลีมองอยู่ก่อนแล้ว

“ถามทำไม”

“ผมมีสิทธิ์รู้” ชาร์ฟไม่ใส่ใจดวงตาขีบหยีที่แสดงความก้าวร้าวออกมาอย่างจงใจ

“แกไม่มีสิทธิ์อะไรทั้งนั้น แต่ถ้าแกอยากรู้มากนัก ฉันจะตอบเอง...ด้วยไอนี้”

คิมกระซอกเป็นออกจากบั้นเอว วิธีการจ่อใส่หน้าคนนำทางนั้นช่างน่ากลัว ไม่ใช่เพราะความเชี่ยวชาญของผู้ถือปืน ตรงกันข้าม มือชืดขาวลั่นจนควบคุมไม่อยู่ ถ้าเพียงเสียงปืนปะทุดังขึ้น มือของเขาอาจกระตุกจนเหนียวไถได้ ชาร์ฟหัวเราะในใจ เขายังไม่อยากตายอย่างทรมาณตอนนี้หรอก

ชายชาวเอเชียทิ้งทรายฟุ้งตกลงไว้ให้ดูต่างหน้าก่อนเข้ากระโจมไป คราวนี้ชาร์ฟหันกลับไปมองอีกกระโจมหนึ่ง เขาตะคอกภายในนั้นกระตุนความอยากรู้

อยากรู้ว่าเจ้าของเรือนร่างงดงามบัดนี้ยังคงความงามหรือถูกกลดทอนลงไป เพราะ ‘อุบัติเหตุ’ เช่นเดียวกับชายหนุ่มตาสีฟ้าเพื่อนของสามีเธอหรือไม่

ก่อนเที่ยงของวันรุ่งขึ้น คณะเดินทางต้องชะงักการเดินทางท่ามกลางความไม่พอใจของใครหลายคน ปาชาแสดงความกังขามากกว่ากังวล เขาสบตาสีเทาอันเป็นอวัยวะเดียวของชาร์ฟที่โผล่พ้นผ้าออกมาเช่นเดียวกับนักท่องทะเลทรายคนอื่น

“พบอะไรผิดปกติหรือ”

ชาร์ฟมองผ่านชายสูงอายุไปยั้งอุรุข้างๆ

“สังเกตมรรยาตคุณบ้างหรือเปล่า ท่าทางเธอจะไม่ไหวแล้ว...และยังเพื่อนของคุณอีก” เขาพยักพริบตาไปยังด้านหลังของปาชา ชายหนุ่มผมสีทองเหลียวมองเพื่อนของเขาทันที

“แบบนี้เดินทางไม่ได้แน่”

“ไม่ต้องกังวลหรอกชาร์ ผมจะจ่ายเพิ่มให้อีกครั้งหนึ่ง คุณนำทางเราไปโอเอซิสเถอะ” แม้ปากจะพูดแบบนี้ แต่ดวงตาของปาชาก็แสดงความกังวลไม่น้อย อาศัยว่าผ่านประสบการณ์ในชีวิตมาอย่างโชกโชน จึงพอกลั่นความรู้สึกจนเหลือเพียงความห่วงใยเท่านั้น

“คุณไม่เข้าใจ พวกเขาอาจตายก่อนถึงที่นั่น ทั้งภรรยาและเพื่อนของคุณ”

“ไม่หรอก” ปาชาส่ายหน้า น้ำเสียงราบเรียบทว่าความวิตกเต็มเปี่ยมขณะมองภรรยาของเขา

“ขอผมดูหน่อย” ชาร์ฟชักอุรุเข้าไปใกล้

“อย่าเสียเวลาเลย หน้าที่ของคุณคือนำทาง เราต้องถึงโอเอซิสก่อนค่ำ” ปาชาเสียงกร้าว กระนั้นคนนำทางของเขาหาได้ยากแรงไม่ ยังคงกระตุนอุรุให้มาหยุดอยู่ต่อหน้าเขาจนได้

“คุณเป็นชาวอาหรับไม่ใช่หรือ คุณรู้จักของทะเลทรายดีอยู่แล้ว ต่อให้ขาดน้ำ เพียงแค่รู้ลึกกระหาย ร่างกายก็ต้องรับหามาทดแทน แต่ภรรยาและเพื่อนของคุณ กำลังไม่สบาย พวกเขาต้องการยา อาหาร และน้ำ แต่นั่นต้องหมายความว่าพวกเขาสามารถกลืนมันเข้าไปได้”

“หมายความว่ายังไง!” เสนรีตะโกนมาจากข้างหลัง ความเชี่ยวชาญในอาชีพ ทำให้เขาพอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร แต่ยังต้องการคำยืนยันโดยเฉพาะจากปาซา

“ไม่มีอะไรหรอกเสนรี ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจริงๆ คุณรู้ว่าต้องทำอะไร...ใช่ไหม” ปาซาพยักหน้าให้อีกฝ่ายเพื่อสื่อความหมายมากกว่าประโยคนั้น

ชาร์ฟหรีตาลงมองแต่ละคนอย่างพิจารณา ทำไมพวกเขาไม่ห่วงใยคนป่วย การเดินทางท่ามกลางสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศเช่นนี้จะทำให้คนเป็นไข้ ธรรมดาเหมือนเป็นไข้ป่าได้เลยทีเดียว นับประสากับการบาดเจ็บของชายผมสีน้ำตาลแดงคนนั้น ใบหน้าปกขำเป็นรอยยิ้มแวววาวแวววาวอย่างเห็นได้ชัด ความดีดิงเคียดแค้นในดวงตาแบบเมื่อวานแทบไม่มีให้เห็น นั่นเป็นเพราะเปลือกตาหนาหนักเริ่มบวมจนเกือบปิดสนิท แล้วความบอบช้ำภายในร่างกายที่มองไม่เห็นอีกล่ะ

ส่วนผู้หญิงสวมผ้าคลุมหน้าปกปิดมิดชิด ตอนนี้น่าจะมีผ้าสีขาวบางๆ มาปิดทับดวงตานัยว่าช่วยป้องกันฝุ่นทราย แต่ร่างนั้นก็กลับดูหนาหนักจนทรงตัวไม่อยู่ บางครั้งเมื่อเขาหันกลับมาดูยังเห็นเจ้าหล่อนสบหน้ากับหนอกอุฐุประหนึ่งหมดสติ จนเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องหยุดเตือนให้ผู้เป็นสามีใส่ใจภรรยาให้มากกว่านี้

“ถ้าขึ้นเดินทางต่อไป คุณอาจต้องสูญเสียเพื่อนหรือผู้หญิงคนนี้”

“เดินทางต่อไป!” ปาซาส่งเสียงกร้าว เขาชักอุฐุหนีชาร์ฟ ซึ่งอีกฝ่ายก็บังคับอุฐุตามมาจนขวางหน้าเขาไว้ได้

“ผมจะไม่ยอมไปทั้งๆ ที่พวกคุณอยู่ในสภาพนี้”

ทั้งสองสบตากันเหมือนวัดใจ ระหว่างนั้นปาซาเหลือบมองไปยังด้านข้างของเขา ในจังหวะนั้นเองชาร์ฟเห็นวัตถุสีดำจ่อไม่ไกลจากขมับ เขาไม่ทันสังเกตชายชาวเกาหลี

“ทุบปาก! แล้วเดินต่อ ไม่งั้นสมองมึงกระจายเกลื่อนทรายแน่ ไปสิ!” คิมตะโกน น้ำเสียงนั้นแสดงความหวาดกลัวอยู่ในที แต่อาการคงออกทางมือมากกว่า มือข้างที่ถือปืนสั้นไม่ยอมหยุด

“ทำตามเขาเถอะ คุณอาจเดาได้ว่าคิมไม่เชี่ยวชาญเรื่องยิงปืนนัก มันจะทำให้คุณทรมาณจนต้องร้องหาความตาย” น้ำเสียงของป้าซาเย็นเยียบ ชารีพู้ตันที่วาลิ่งใดจะสามารถสังหารเขาได้

“แล้วคุณจะต้องเสียใจ” ชารีพู้ตันตาสายผู้ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาอย่างโชกโชน เขากระตุ้นอุฐออกเดินก่อนที่อีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจเป็นฝ่ายถือปืนแทนชายชาวเกาหลีเสียเอง นั่นอาจทำให้ชีวิตของเขาเหลือไม่มากพอจะสัมผัสเปลวแดดตอนเที่ยงวัน

ช่วงเป็นการเดินทางอันยาวนาน ไม่ใช่เพราะเส้นทางยืดขยายออกไปเหมือน กลิ่นแก๊ส แต่ขณะเดินทางมีผู้ไม่เหมาะสมจะฆ่าทะเลทรายถึงสองคน เมื่ออาทิตย์ลับขอบฟ้าอันเป็นการสิ้นสุดเวลากลางวัน แต่การเดินทางของพวกเขายังไม่จบสิ้น โชคดีพระจันทร์ดวงโตทอแสงเปลี่ยนกลางคืนเป็นกลางวันอย่างน่าอัศจรรย์ หนทางจึงไม่มีดทึบเหมือนคืนก่อนๆ

อีกสี่ชั่วโมงต่อมา เป็นเวลาเกือบพอดีกับพระจันทร์ลอยสูงขึ้นเกือบเหนือศีรษะ ลมพัดพาอากาศเย็นสบายพร้อมกับกลิ่นสดชื่นของอากาศบริสุทธิ์เข้ามา ขณะเดินทางรู้ตัวว่าตรงหน้าของพวกเขาคืออะไร ทุกคนกระตุ้นอุฐที่อ่อนล้าไม่ต่างกันกับผู้ขับขีตรงไปยังแหล่งน้ำทันที

“ทำทางมันไม่น่าไว้วางใจ” คิมเปิดปากหลังจากเฝ้าดูพฤติกรรมของคนนำทางซึ่งพาอุฐลงไปในน้ำในแอ่งขนาดเล็กกลางโอเอซิส

“ช่างเถอะ เขาหมดหน้าที่แล้ว”

“คุณจะไม่มันหรือ!” ปลายเสียงของคิมเบาลงเหมือนขยับปากแต่ไม่มีเสียงเฮนรี่ซึ่งอยู่ในกระโจมได้ยินไม่ถนัด เขาเงี่ยหูฟังเสียงพูดคุยภายนอกตลอดเวลาจนรับรู้ได้ถึงคามผิดปกติ จึงรีบออกมา

“อะไร”

คิมเหลือกตามองป้าซาสลับกับแอ่งน้ำ เฮนรี่พอจะได้ร่างๆ ว่าอีกฝ่ายกำลังสื่ออะไร เขาชะงักงันเข้าไปใกล้นักข่าวอาวุโสสายตะวันออกกลางพลางส่ายหน้า

“ผมใจไม่ถึงขนาดนั้นหรอก” ป้าซาเหยียดริมฝีปาก เสียงเยาะเบาๆ ดังขึ้นในลำคอ

เฮนรี่นั่งยองๆ สี่หน้าไม่เห็นด้วย

“ผมรู้ว่าคุณทำอะไรได้บ้างปาซา...ผมเห็นมาแล้วกับตา” คัลยแพทย์แสดงความชิงชังบางอย่างที่เขาเองก็แทบไม่รู้ด้วยซ้ำ แต่นั่นคือความรู้สึกที่แท้จริงเมื่อผ่านเหตุการณ์ที่ค่ายทหารร้าง

“โลกนี้มันช่างโหดร้ายนัก คุณเองก็ผ่านความเป็นความตายมาหลายรูปแบบ...อาจชีพอย่างคุณไม่ใช่หรือที่เล่นเกมยื้อชีวิตกับพระเจ้า”

“ผมช่วย...นั่นละที่ผมต่างจากคุณ” เฮนรีก็ตรึมฝีปากแน่นจนรับรู้สัจเจอนปลายลิ้น “ถามจริงๆ เกอะ คุณไม่รู้สิอะไรบ้างเลยหรือ”

“จะให้ผมรู้สิอะไรเล่าเฮนรี...สงสาร เห็นใจ...”

“แต่เธอเป็นผู้หญิง สิ่งที่คุณเพิ่งมอบให้เธอ นั่นละทรมานยิ่งกว่าการฆ่าเธอเสียอีก” คัลยแพทย์หนุ่มหันกลับไปมองกระโจมหลังข้างๆ กระโจมที่เขาเพิ่งออกมา

“คุณก็ให้ความร่วมมือดีนี่นา” น้ำเสียงปาซาไม่ได้บ่งบอกความยินดีเมื่อพูดประโยคนั้น

“อย่าเอาผมไปรวมกับคุณ!”

“แต่คุณก็ไม่คัดค้าน”

เฮนรียึดอัดเหมือนสิ่งที่เก็บกักไว้ใกล้ปะทุออกมา เขาได้ยินเสียงลมหายใจของคิม เมื่อเหลือบตามอง ช่างภาพชาวเกาหลีก็ขยับเข้ามาใกล้กองไฟมากขึ้น

“อันที่จริงผมไม่ได้ยินใครพูดอะไรเลย” คิมห่อไหล่

“นั่นละ ผมคิดว่าเป็นข้อสรุปของเรา เป็นอันว่าพวกเราพร้อมใจกันให้เป็นแบบนั้น”

“มันจะไม่เกิดขึ้นถ้าผมมีอาวุธ” เฮนรีขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ดวงตาดูดันมองฝ่าเงาตะคุ่มของสันทรายซึ่งทอดตัวแบ่งเขตสีที่แสงจันทร์สาดส่องลงมาจนดูเหมือนว่าเบื้องหลังสันทรายซึ่งเป็นแผ่นฟ้านั้นคือเวลากลางวัน ส่วนบริเวณที่พวกเขาตั้งอยู่นั้นเป็นเวลาใกล้พลบค่ำ

“พิทเป็นตัวอย่างของการตัดสินใจโง่เขลา เห็นหรือเปล่าว่าพวกเราเสียเวลามากแค่ไหน และอาจทำให้เสียงานด้วย”

“ใช่! แทนที่เราจะได้นอนแช่น้ำอุ่นอยู่ที่ลอนดอน” คิมสั่นสนุนคำพูดของปาซา

“มันคงเป็นความผิดของพิทที่ไม่สามารถก้าวข้ามเส้นมนุษยธรรมมาได้เหมือนคุณ ถึงอย่างไรคุณควรรู้ไว้ นอกจากเป็นผู้หญิงแล้ว มารียังเป็นเพื่อนของเรา และถ้าคุณจำไม่ได้ว่าเธอได้เสียสละอะไรมาบ้าง อย่างน้อยเธอก็ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นภรรยา

ของคุณสามวัน”

เฮนรี่จึงหันหน้าไปหาอย่างไม่เคยทำมาก่อน เขานับถือชายอาหรับในฐานะผู้สืบทอดและผ่านประสบการณ์ด้านงานข่าวสงครามจนเรียกได้ว่าเป็นอาจารย์ของนักข่าวรุ่นใหม่ หากวันนี้เขาไม่แน่ใจแล้วว่าปาซากำลังยึดเยียดประสบการณ์แบบไหนให้ ที่แน่ๆ เขาไม่มีวันเก็บมันยัดใส่ในลิ้นชักรวมกับความทรงจำดีๆ เด็ดขาด

เมื่อคัลยแพทย์ประจำทีมหายเข้าไปในกระโจมแล้ว ช่างภาพชาวเกาหลีจึงเริ่มตบตบสนทนาที่ค้างค้ำกับจามาล ปาซา

“ผมยกปืนให้ได้ถ้าคุณต้องการ หมอนี่ไม่น่าไว้วางใจ ผมเห็นตอนมันมองพวกคนบนหลังม้าเหมือนรู้จักกัน”

“ผมฆ่าใครไม่เป็นหรอก” ปาซาส่ายหน้า ความอึดโรยกลับเข้ามาเยือนอีกครั้งหลังจากเฮนรี่ออกจากวงสนทนา

“ลองดูสิ คุณอาจค้นพบว่ามันเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่งของคุณ”

เสียงกระซิบของคิมผ่านเข้ามาในโสตประสาทเหมือนคำสั่งจากนักล่าวิญญาณ ปาซาเพ่งมองบุรุษซึ่งจูงอุฐเดินกลับมายังกองไฟ เขาไม่เคยคิดฆ่าใคร สิ่งที่เกิดขึ้นกับพิทเกินความคาดหมาย หรือแม้กระทั่งกับนักข่าวสาวด้วยประสบการณ์ก็เถอะ

“อีกสองชั่วโมงเราจะได้ออกจากที่นี่ แล้วลืมเรื่องทั้งหมดซะ นั่นละคือหน้าที่ของผมกับคุณ”

“แน่ใจได้ยังไงว่าไอ้หมอนั้นจะไม่พูดเรื่องของเรา ชาวแบบนี้แลกกับอวอร์ดแมนต์ดีๆ ในลอนดอนได้สบาย”

“ผมเชื่อว่าคนอาหรับไม่มีวันแพร่พรายสิ่งที่เกิดขึ้นในดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ เขาไม่มีวันทรยศต่อพระผู้เป็นเจ้า”

คิมเลิกคิ้ว ความเชื่อของปาซาในทัศนะของเขาแล้วมันเป็นเรื่องไร้สาระ เงินอะไรใครไม่ยักได้ แล้วยิงเงินจำนวนมหาศาลลอยมาตรงหน้า ใครไม่คว่ำก็บ้าแล้ว... ตายบยหยหรือลงจวนดูเหมือนปิดสนิท ปาซาไม่ได้มอง ช่างภาพชาวเอเชียไม่ได้อยู่ในสายตาของเขาแม้แต่น้อย แต่บางคนที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ แม้ไม่รู้ภูมิหลังมาก่อน แต่บางสิ่งที่ปรากฏตลอดเวลาแห่งการเดินทาง ทำให้เขาคุ่นคิดถึงความเสี่ยงที่จะปล่อยให้นักข่าวทางมีชีวิตอยู่ต่อไป เขามองหนุ่มอาหรับรูปร่างสูงโปร่งซึ่งกำลังหย่อนตัวลงนั่งข้างกองไฟ

“ที่นี่เราก็กินเนื้อแต่น้ำจริงๆ แต่ถ้าคุณไม่เรื่องมากนัก ตันปาล์ม ไปไม้ อาจพอ

ประทังชีวิตได้” ชารีฟหยิบผลไม้ลูกสุดท้ายออกจากท่อล้มภาระของตน และจงใจกัด
เสียงดัง เรียกความสนใจจากชาวเอเชียได้มากกว่าชาวอาหรับผู้อาวุโส

“อย่าให้มันมากนัก แกก็แค่คนนำทางกระจอกๆ” แม้แต่ผลไม้ไม่น่ากินผลนั้น
ก็อาจบรรเทาความหิวของเขาได้ คิมลอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่

“ใช่...และคนกระจอกอย่างผมนี่จะได้ออกจากซุราเรียในสภาพที่ยังมีชีวิต
อยู่”

มือของคิมกระซกวัตตูลีสื่อออกมาจากบั้นเอว ทว่าเพื่อนชาวอาหรับของเขา
ตะปบมือข้างนั้นไว้ทันก่อนมันจะเล็งไปที่สมองคนนำทาง

“คุณไปนอนเถละคิม” ปาซาสบตาช่างภาพชาวเกาหลี รายนันคิ้วขมวด ใบหน้า
เหยเกเล็กน้อย ดวงตาหยิบหยิบจับจ้องมือข้างที่ถือปืนซึ่งบัดนี้ร้าวระบม เขาออกแรง
กระซกจากการเกาะกุมของปาซา จนกันจ้ำเข้ากระแทกผืนทราย เขามองเพื่อนร่วม
ทีมหลายวินาทีราวกับเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกก่อนลุกพรวดพรวดผลุบหายเข้าไปใน
กระโถม

ชารีฟซึ่งจับตามองอยู่แล้วไม่สะทกสะท้านกับท่าทีของทั้งสอง ด้วยรู้มาตลอด
ว่าใครที่เขาควรระมัดระวังเป็นพิเศษ จามาล ปาซา นักข่าวอาวุโสแห่งภาคพื้น
ตะวันออกกลาง คำเรียกขานนั้นไม่ได้เพิ่มบาร์มิให้ชายวัยห้าสิบตอนปลายผู้นี้เลย
สิ่งเดียวที่น่าหวาดกลัวคือภูมิหลังของเขา

“คุณรู้ใช่ไหม”

“อะไร” ปาซาสบตาชายหนุ่มรุ่นลูก มองเห็นความกังขาในดวงตาอันกล้าแกร่ง
คู่นั้น ทว่าเขาไม่มีคำตอบให้

“อาจมีแค่คุณกับผมที่สามารถออกไปจากที่นี่”

“หรือแค่พวกผม” ปาซาหยิบไม้ขึ้นมาเชยฟัน

คนนำทางเลิกคิ้วสูง เขาหัวเราะ แม้อีกฝ่ายจะปลอบใจด้วยรอยยิ้มก็ตาม
แต่เขาก็รู้ว่ามันบางอย่างผิดปกติ...लगलंलललललललललललललललललललललล

“แล้วคุณรวมผมไว้ในนั้นด้วยหรือเปล่า”

“คุณเป็นคนนำทาง ชาร์...แต่ถ้าอยากออกไปจากที่นี่พร้อมกัน คุณต้องทำตาม
กฎ” ปาซาพูดอย่างเหนื่อยล้า เขาเป็นเพียงชายวัยกลางคน หลังจากรอนแรม
กลางทะเลทรายมาหนึ่งวันเต็ม ทั้งต้องคอยดูแลเพื่อนร่วมทีม ในเวลานี้การพักผ่อน
คือสิ่งมีค่าที่สุด

“ไม่ยักรู้ว่าคุณมีกฎ” ชารีฟไหวไหวเล็กน้อย ก่อนเทน้ำออกจากกระติก

“เวลาทำงานผมมีกฎเสมอ”

“ผมคงต้องเรียนรู้ไว้” ชารีฟลองหยั่งเชิง แต่ผู้อาวุโสกลับจ้องมองกองไฟซึ่ง
อ่อนแรงลงกว่าเมื่อชั่วโหม่งก่อนมากนัก รวากับมีอะไรน่าสนใจกว่าคำพูดของคนนำทาง

“เกรงว่าคุณจะหมดโอกาสนะสิ”

“โอกาสหรือ...ผมไม่รู้จักคำนั้นซะด้วยสิ”

“คุณยังหนุ่ม โอกาสจะเข้ามาในชีวิตของคุณเป็นสิบเป็นร้อยครั้ง ขึ้นอยู่กับว่า
คุณจะฉวยมันไว้หรือปล่อยให้ผ่านไป”

“เหมือนอย่างที่คุณกำลังทำอยู่”

ปาชาพยักหน้า “ผมเป็นนักฉวยโอกาส แล้วครั้งนี้ก็ไม่พลาดเช่นกัน”

“ผมเห็นแล้วว่า คุณมีความทะเยอทะยานแค่ไหน”

“แค่นั้นยังไม่พอหรอก...แต่ช่างเถอะ ถ้าคุณจะกรุณา ขอน้ำให้ผมกินหน่อย
ได้ไหม”

แม้การสนทนาจะไม่ยุติในความรู้สึกของเขา แต่ชารีฟก็ไม่แล้งน้ำใจเกินกว่าจะ
ไถ่รินน้ำจากกระติกส่งให้ ชายสูงวัยรับมาดื่มรวดเดียวหมด แล้วเขาก็ไม่ขออีกเหมือน
บอกรাত্রีสวัสดิ์สักลายๆ และหันกลับไปมองกระโจมสองหลังนั้นอีกครั้ง ดวงตาเต็มไปด้วย
ร่องรอยแห่งอายุคู่อ่อนล้าเหมือนพลังงานในตัวเสื่อมถอยจนเกือบหมด เขาเอื้อม
ไปหยิบสัมภาระของตัวเองมาวางข้างๆ

“ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ผมขออนอนหน้ากองไฟ”

ชารีฟพยักหน้าให้คนร่าเริงซึ่งเอนตัวลงนอน เพียงแค่ขยับแขนขาในท่า
สบายแล้วลมหายใจก็พ่วนเข้าออกเสมอกันในนาทีต่อมา ยามนี้ จามาล ปาชา กลับไป
เป็นชายวัยใกล้หกสิบอีกครั้ง เกือบดูไม่ออกว่าเขาเป็นคนเดียวกับที่นำกลุ่มคนเข้าไป
ในค่ายทหารร้างและกลับมาในสภาพทุลักทุเล ไม่รู้ว่าพวกเขาเจออะไรมาบ้าง แต่ที่
แน่ๆ ปาชาได้ทำ ‘ภารกิจ’ สำเร็จ

ชารีฟมองข้ามเปลวเพลิงไปยังชายสูงวัยซึ่งนอนหลับสนิทอย่างรวดเร็ว ก่อน
เบนสายตาไปยังกระโจมด้านซ้ายมือของเขา ลมระลอกใหญ่พัดเข้ามาทำให้เปลวไฟ
โชนแสงอีกครั้ง เสียงพินปะทุดังขึ้นหลายคราสลับกับเสียงหวีดหวิวของสายลมแห่ง
ทะเลทราย ช่วยกลบเสียงลมหายใจของคนที่ยาคัยไอยู่นของกองไฟและเสียงฝีเท้า
ของคนนำทาง